

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

— İNÖNÜ AĞLADI —

— Musluklar akarken kovalarınızı doldurmaya bakın çocuklar!..

renklerden korkmayın! Altinyıldız DRALEN giyin!

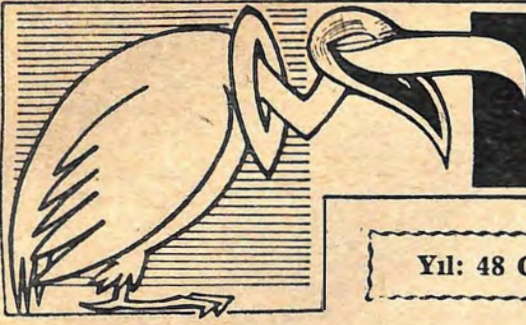

Bu yıl renklerden korkmak yok!
Altinyıldız Dralen, 1970 İngiliz ve
İtalyan erkek modasını
yurdumuza getiren kumaştır.
Mavilerden bir mavi, sarılardan
bir sarı seçin... ve bejlerin en tatlısını.
Altinyıldız Dralen, değişik renkleri ve
enfes desenleriyle yazlık erkek giyiminde en son yeniliktir.
Dayanıklıdır. Buruşmaz. Çok iyi ütü tutar.

Altinyıldız

Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 21

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

13 Mayıs 1970

Silâhsız yaşayamam!

TABANCA, küçük çocukların pek hoşuna giden bir silâhtır. Mahalledeki çoğu oyunlar tabanca üstünerdir. Bacaksızlar, çok küçük yaşta sinemadan öğrenirler silâh oyunlarını...

Bir de koca bebekler vardır tabancaya bayılan... Son zamanlarda büsbütün moda oldu tabanca taşımak... Hani, vatandaşlarımız arasında öyleleri var ki, beline silâhını takmadan sokağa çıktığı zaman pantolonsuz dolaşır gibi rahatsızdır. İle de ya koltuğun altında, ya kalçanın üstünde tabanca bulunacak, eğer sevgili vatandaşımızın geliri elverişli değilse, hiç olmazsa bir Bursa bıçağı taşınacak cepte...

Neden?

Nedenini bir mebusumuz vaktiyle Meclis kürsüsünden açıklamıştı:

— Silâh erkeğin süsüdür.

Eh, doğrusunu isterseniz, bizim erkeklerimiz gittikçe süsleniyor, püsleniyor, takıp, takıştırıyor. Erkeklerden vazgeçtik, kadınlarımız da silâhlanmaya başladılar artık... İkide birde aşka gelerek parabellumu çekken ver:

— Dan.. dan.. diye ortalığı biribirine karıştıran belâlı kadınlarımızı gazetelerde okuyoruz. Milletçe bir silâhlanma seferberliği, aldı yürüdü...

Söylenenlere bakarsanız, silâhlanmakta herkes hakkı.

Köylü:

— Eşkiya korkusu.. diyor.

Şehirli:

— Hırsız korkusu.. diyor.

Kırıkkale fabrikasının köküne kibrit suyu eklemek için her şeyi yaptık ya.. şimdi Karadeniz bölgesinde bir takım gizli fabrikalar türedi. Sempatik Karadenizli sanatkârlar, gizli imalâthanelerde tabanca imal edip sürüyorlar piyasaya... Satış fevkalâde... Peynir ekmeğe gibi satılıyor tabancalar... Dolmakalem, mendil, gözlük, para cüzdanı gibi bir şey artık... Evden çıkarken:

— Huu.. tabancanı unuttun bey! diye kadınlar kocalarını uyarıyorlar.

Her işimizi silâhla çözümlemek alışkanlığımıza da sardık kendimizi...

Gönül işleri tabanca kurşunuyla çözülüyor:

— Benimle evlenecek misin?

— Hayır.

— Al öyleyse: Dan, dan, dan..

Ticaret işleri tabancayla hallediliyor:

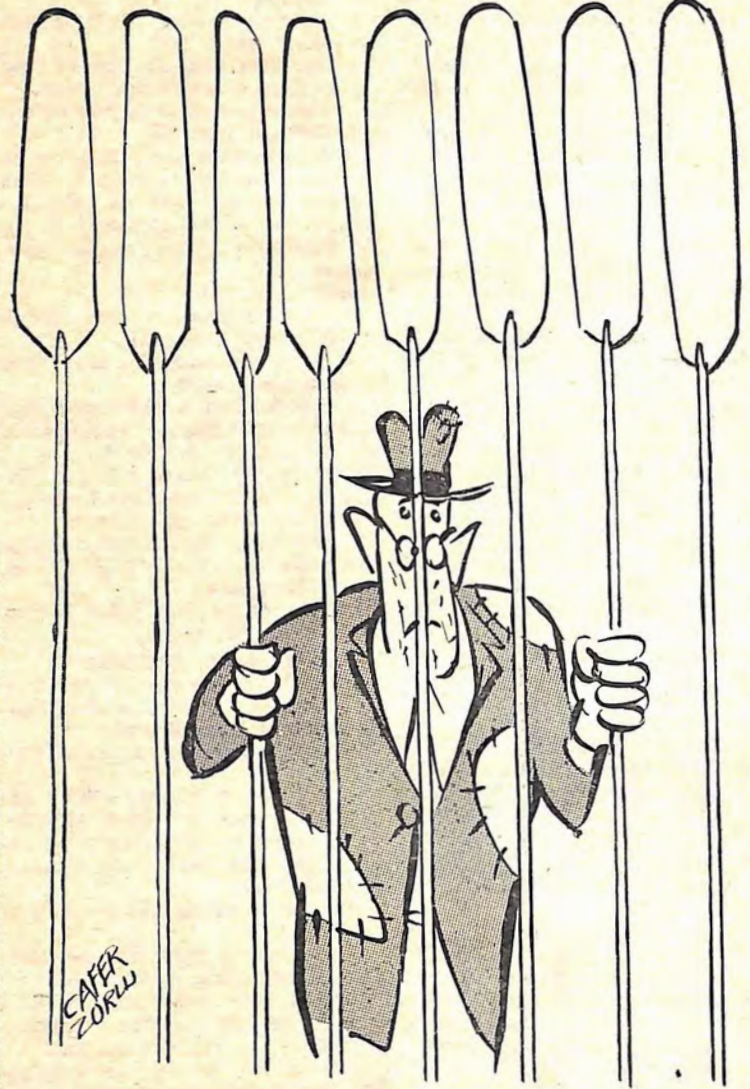
— Bononun vâdesi geldi, neden ödemedin?

— Param yok..

— Al öyleyse: Dan, dan, dan...

Yüksek öğretim işleri tabanca ile yürütülüyor, politika işleri tabanca ile yürütülüyor, her yanda kurşunlar

Ekmeğe zam yapıldı. — Gazeteler —

KÜREK MAHKÜMU!

— Siirt'te maç sonrası olaylarda iki kişi öldü, elli kişi yaralandı. —

Yazısız

konuşuyor, futbol maçlarında silâhlar çekiliyor, toprak anlaşmazlıklarında mermiler vızıldıyor. Sınava çıkan genç, öğretmenden tabanca kurşunuyla soruyor hesabı...

Ve bir silâhlanma yarısıdır gidiyor.

Maşallah fakir bir milletiz ama, silâhtan yana zenginliğimize diyecek yok. Herkes biribirinden korktuğu ve çekindiği için geride kalmaktan kaygılanıyor:

— Seninki nasıl?

— Kırıkkale yapısı.. ya seninki?

— Mauser! Ama bir de Colt'um var.

İnsanlar birbirine tabancalarını gösteriyorlar. Şehir dışında talim atışları gırla... Güneydoğu sınırından boyuna kaçak tabanca ve silâh giriyor memlekete... Avrupa sınırından otomobilin bagajında yüzlerce tabanca sokan kaçakçıların haberleri gazetelerin birinci sayfalarında... James Bond filmlerini göre göre, kovboy hikâyelerini sinemada seyrede seyrede çığırından çıkmış insanlarda, insan sevgisinden çok silâh sevgisi boy atıyor.

Amerika ile Sovyetler, Viyana'da stratejik silâhların kontrolünü konuşa dursunlar...

Biz habire silâhlanmaktayız.

Niçin?

Biribirinizi öldürmek için.

Oysa ordumuzun sözcüleri, silâhlarının eksikliğinden yakınmaktadır. Her yıl Milli Savunma Bütçesinde kürsüye çıkan milletvekilleri, modern silâhlar edinmekte yetersiz kaldığımızı söylüyorlar. Küçük Yunanistan bile denizaltılar, uçaklar, hücumbotlarıyla donanırken, biz bir mısraın dümen suyundayız:

«Âheste çek kürekleri mehtap uyanmasın...»

Ordusunu silâhlandırarak yerde, teker teker vatandaşlarını silâhlandıran bir topluma ne buyrulur?

Vallahi ne buyrulur bilemeyiz ama; çoluk çocuk ve kadın erkek silâhlanma yolundaki telâşımıza baktıkça, aklımıza bir cümle geliyor halimizi anlatmak için:

— Buyrun cenaze namazına!..

AKBABA

Vay anam dişim!

MUZAFFER İZGÜ

BİR diş ağrısı insanı mahkeme-ye dek götürür mü? Götürür, hattâ insanı mahkûm bile ettirir...

Geçenlerde gece yarısı bir diş ağrısı, bir diş ağrısı, nerdeyse çıldıracağım ağrıdan.

— Hanım, aspirin getir!
— Hanım, kolonya getir!
— Hanım, karanfil yağı getir!
Mümkünü mü var ağrımı dindirmenin? Nerdeyse başımın yarısı kopup düşecek. Sonunda karım:

— Ayol bir de rakıyla gargara ediver, iyi gelir derler, dedi.
Bereket evde aylar öncesinden kalmış yarım şişe rakı varmış da, aldım rakıyı ağzımı çalkaladım. Bu arada gömleğim de ön tarafını bir iyice rakıya buladım... Bir zaman da rakının mucizesini bekledim, ama nafile.

— Hanım, dedim, ben gidiyorum, bir diş doktoru bulup çaresine bakacağım.

— Bu gece yarısı mı?
— Evet, gece yarısı!

Gömleğimi değiştirmeye bile fırsat bulamadan atladım bizim 1948 model'e, bastım marşa. Allah razı olsun hemen çalışıverdi. Oysa ki, biz başka zamanlar onu ancak evcek çalıştırabilirdik. Oğlum gaza basar, eşim cikleyi çeker, ben de elimde tornavida hava gaz ayarını yapardım...

Neyse, çıktım caddeye. Daha üç yüz metre gitmeden, bir trafik arabası geldi, önümde durdu. İçinden bir polis inerek:

— Ehliyetiniz, dedi.

Torpedo gözünden ehliyetimi çıkarıp uzattım. Polis, hem ehliyete bakıyor, hem de burnunu benden tarafa iyice yanaştırmış, burun kanatlarını oynatıp duruyor. Birden:

— Utanmıyor musunuz? dedi.
— Hayrola, dedim.

— Bu kadar zıkkımlanmaya.

— Yok canım, midemden değil, dişimden rahatsızım, dedim.

Polis, trafik arabasına seslendi:

— Komiserim, leş gibi içki kokuyor, dedi. Nerdeyse sızacak, başını bile kaldıramıyor.

— Yahu kardeşim dişim...
— Sus be!...

— İlaç yahu kardeşim, vallahi bil-

lâhi ilâç...

— Kes sesini bee!

Aldılar beni trafik arabasına. Ne olur ne olmaz, olur ki kendimi arabadan aşağı falan atarım diye, bir polis bir tarafıma, bir polis de bir tarafıma geçip kuruldular... Komiser, kızarak:

— Leş be leş, dedi... Ne vardı yâni bu kadar içecek, ha?

— Komiser bey, bir yanlışlık yapıyorsunuz, benim dişim ağrıyor.

— Pekiyi ulan, bu rakı kokusu ne?

— Gargara yaptım.

— Hıh, gargaraymış... Rakının kolu kaç sen biliyor musun?... Heh, gargara yapmış, hem de rakıyla...

Sen git de onu babana yuttur. 25 yıllık komiseriz oğlum, nelerini gördük nelerini...

Solumdaki polis:

— Belli komiserim, dedi, sarhoş olduğu gözlerinden belli.

— Yahu kardeşim, bu saate dek gözümü kırpmadım!

— Bize ne ulan, kırpmadıysan keyfinden kırpmamışın, bize sordun mu meyhaneye otururken?

Konuşmanın anlamı yoktu... Dişim de öyle bir sızlamaya başladı...

— Allah dişim! diye inledim.

— Sus ulan, dedi arabayı kullanan polis, bâri içkili içkili Allahın adını ağzına alma.

Ne yaparsınız, kırk yıllık inleme tempomuzu, bir anda:

— Anam dişim, yapıverdim.

Solumda oturan şişman polis:

— Komiserim iyi rol kesiyor haa! dedi. Sonra bana dönerek:

— Artık olsana sen, diye ters ters baktı.

— Vay babam dişim!... Yahu arkadaşlar, şuradan bi dişçi bulsak, önce şu dişimi çektiyse, sonra ne yaparsanız yapın, nereye götürürseniz götürün yahu!

25 yıllık tecrübeli komiser konuştu yine:

— Nelerini gördük biz nelerini, dedi. Paçayı kurtarmak için Aslı gibi 32 dişini çektiğini bile gördük...

Başımı aldım ellerimin arasına, zor tutabiliyorum... Şişman polis:

— Ulan hele bi kus, değil arabanın döşemelerini sana temizletmek, namussuzum yıkama yağlamasını bile sana yaptırırım... dedi.

— Vay anam dişim!

Komiser:

— Arkadaşlar, tanıdığınız bir rejisör varsa, şuna şöyle bi diş ağrılı film çevirtirsek hiç fena olmayacak, dedi. Kerata pek güzel beceriyor... Bir daha yap bakıyım...

— Vay anam dişim!...

Aynı be, namussuzum aynı... Sen iç iç, ondan sonra geç direksiyonun başına... Arkadaş, Allah millete can verdiyse sen alalım diye değil anladın mı? Vatani düşünmüyorsunuz, milleti düşünmüyorsunuz, bayrağı düşünmüyorsunuz, bâri kendi çocuğunuzu düşünün!...

Aman komiser bey n'olursunuz nutuğu bırakın, ağrıdan nerdeyse çıldıracağım... deyince, komiser bu kez sert bir dönüş yaparak:

— Bak durdururum haa arabayı, diye bağırıldı. Durdurunca da ne olacağını bilirsin.

Bağırverdim:

— Levha levha! diye...
— Ne levhası? diye onlar benden hızlı bağırıldılar.

— Dişçi levhası dişçi... Çektirelim yahu şunu! Ama levha geçti gitti.

Komiser başladı yine nutuğa:

— Arkadaşlar, ben bu yaşa geldim ağızma hiç içki denem nesne koymadın...

— Vay Allah dişim!...

— Ulan Allahı alma ağzına!...

— Afedersiniz, vay babam dişim!

— Bir kız gelin ettim, bir oğlan üniversiteye gönderdim... Dedim ki oğluma, ağzına içki koyarsan, seni evlâtlıktan reddederim dedim...

— Vay anam dişim!...

Sağımdaki polis:

— Bak çok oluyorsun haaa, dedi. Rol kesmenin de bir haddi hududu vardır... Göster ulan bakalım dişini!

Açtım ağzımı:

— Aha, dedim...

— Hanı ağrısı?

Hoppala!...

— Kardeşim hiç ağrı gösterilir mi?

— Gösterilir ya... Komiserim vallahi ne şiş var, ne de bişey...

— Vay anam dişim!... Nereye götürüyorsunuz beni?

Arabayı kullanan polis:

— Dişçiye, dedi.

— Hay Allah razı olsun... Şey pardon, hay babam razı olsun!...

Götürdüler beni bir yere...

— Burası neresi? dedim.

— Dut efendim dut, dedi polisin biri. Burnunun önünü görmüyor vallahi... Hey uyan, seni doktora getirdik bee!

— Sağolun kardeşim sağolun...

İçeriye giren beyaz gömleklili:

— Ahacık şu diş, dedim.

— Ne diş, dedi.

— Azı diş!...

Beyaz gömleklili de demesin mi:

— Sahiden bu burnunun ucunu bile görmüyor, diye.

Oradan alıp karakolun birine götürdüler beni. Zabıtlar, yazılar, imzalar... Önüme ne koydularsa imzalamadım.

— Vay anam dişim! Artık gidebilir miyim kardeşim? dedim karakoldaki nöbetçi polise.

— Vallaha senin ne artız olduğunu söylemişlerdi de inanmamıştım, dedi. Gerçekten artız gibi yapıyon...

Efendim lütfen nezarethaneye buyuramaz mısınız, gerçi ayıp olacak ama, lütfen efendim...

— Vay anam dişim!... Şu dişim...

— Sabahleyin suçüstü mahkemesine çıkar, ondan sonra istediğiniz yere gider, istediğiniz gibi poz kesersiniz.

Nezarethanenin kapısı üzerime kapandı.

— Vay babam dişim!... Eh hanım, ne deyim sana, ne deyim...

Nezarete atıldıktan yarım saat sonra neden bilmem, ne diş ağrısı kaldı, ne de bir şey... Bir ara polis nezarethanenin kapısını açıp alaylı alaylı sordu:

— Nasıl beyefendi, rahatınız iyi mi? dedi.

— İyi iyi, hem de çok iyi dedim.

— Demek rol kesmekten vazgeçtiniz artık?

— Vazgeçtik efendim, vazgeçtik...

— Arkadaş, gerçi sen zıl zurna sarhoştun, ama şunu bil ki, o zabıta yazdırırdın dalga da sökmeyiz... İster bir kilo rakı iç, ister bir yudum, bunun adına içkili araç kullanmak derler, tamam mı, kanunu bunu böyle yazar...

— Tamam kardeşim yazar, yazar... Şey, acaba uyuyabilir miyim biraz?

Nezarethanenin kapısı tak diye kapandı yüzüme!... O daracık vakitte bile rüya gördüm... Komiser rakı içip içip oynuyordu...

Muzaffer İZGÜ

Tatil ayı

Cumartesi, pazarı, bayramıyla onbeş günü tatil olan Mayıs ayına kavuştuk şükür. Oh be! Neydi o? Onbir ay boykot yapıp, grev yapıp, gösteri yapıp patlamıştık sıkıntıdan! Simdi şu onbeş gün içinde dinlenip, yorgunluğumuzu giderdik mi, geleneksel şenliklerimize başlarız.

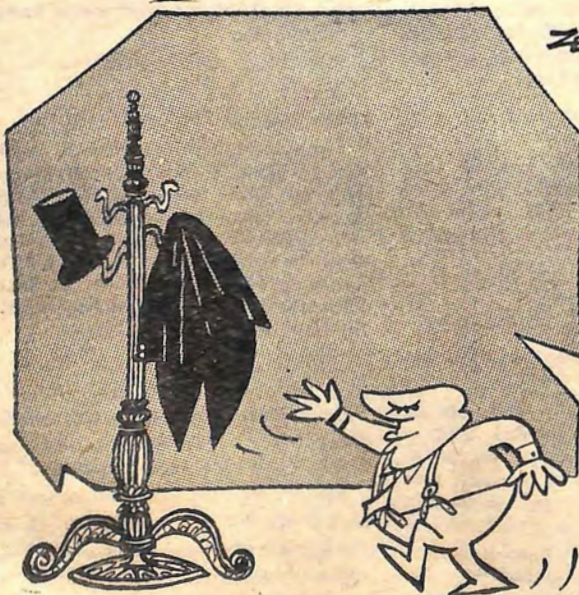
Bilirsiniz, Mayıslar pek renkli geçer bizde. Araya milli bayramlar da girdiğinden trampetler çalır, şenlik fişekleri atılır, kahramanlık nutukları çekilir, yurt baştanbaşa doluşur nerede bir genç kız görülse kraliçe seçilir. «Portakal Kraliçesi» deriz, «Keçiboynuzu Kraliçesi» deriz, «Ebegümece Kraliçesi» deriz, yâni bulur buluşturur münasip bir isim veririz.

Mayısın bitimiyle başlarız yine oturma boykotuna, oturma grevinde. Bizi yakından tanımayanların şaşkınlıkları buradan doğuyor işte. «Madem boykotunuzda oturuyorsunuz, grevinizde oturuyorsunuz, ayrıca neden dinlenme tatilleri yapıyorsunuz?» diyorlar.

Oysa Mayıs yorgunluğunu gidermek için onbir ay oturma grevi yaptığımızı bilmiyorlar.

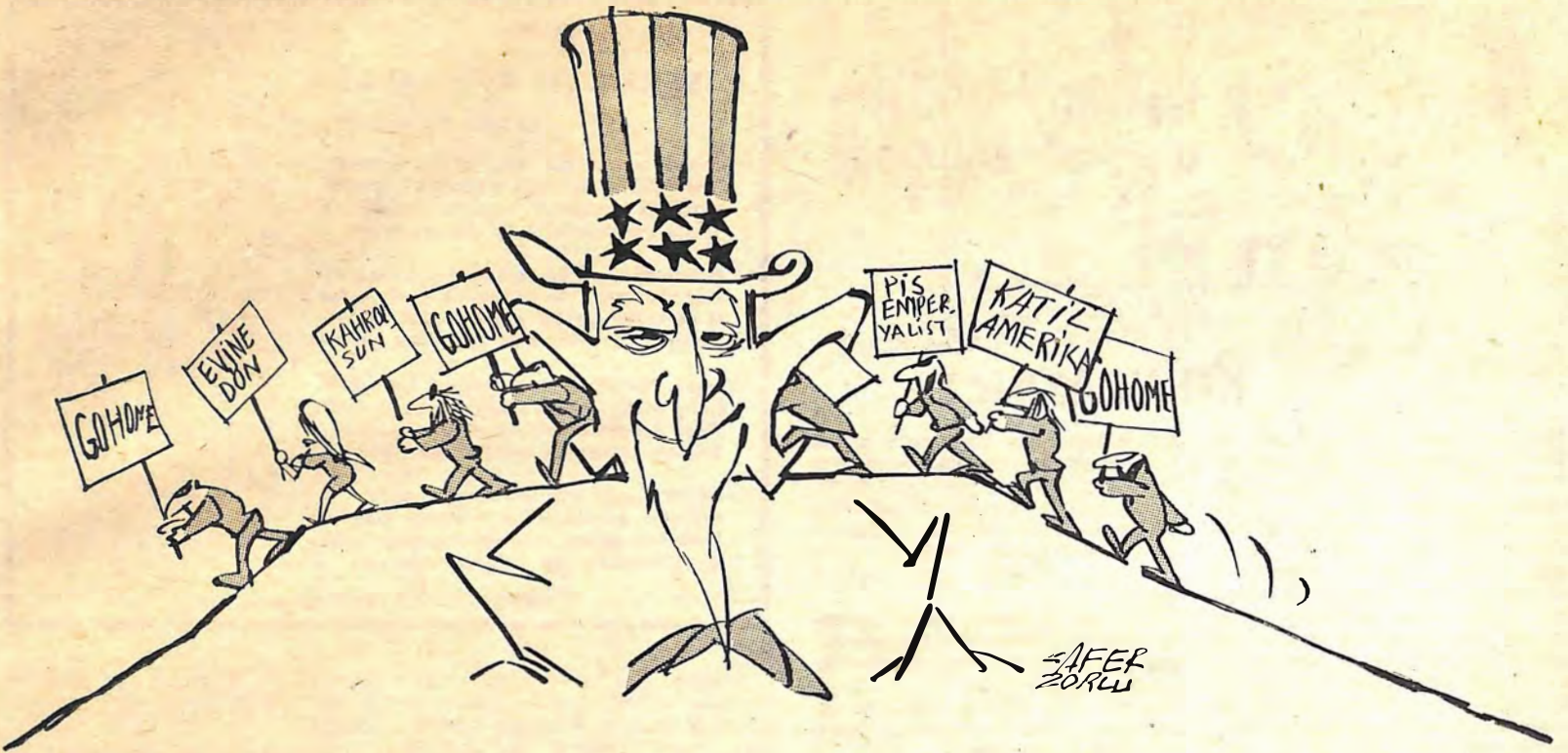
Bilseler hem hak verirler, hem borç verirler ama, devlet sırrını açıklamaya gelmez ki...

«Giy - at» modası yayılıyor. — Gazeteler —

Giy - at modası!

Yazısız

MAĞARA adamı ne demektir? «Mağarada oturan adam» mı?

İnsanları konut tiplerine göre sınıflandırsak herkese apartman adamı, ev adamı, villâ adamı, konak adamı, gecekondu adamı falan dememiz gerekir.

Oysa mağara adamı yaşadığı yerle değil, çağla ilgili özelliklerin çizdiği bir tiptir:

Hayvan postu gıyer, ırl bir sopa taşır, yakaladığı kadını saçından sürüyerek inine getirir, hırlar, ısıtır ve daha bir sürü böyle cana yakın huylar sergiler...

Onun için geçen hafta basınımda çağdaş Anadolu'nun mağara adamlarıyla ilgili bir haber görünce şaşırdım, hemen merakla okudum yazıyı.

Meğer bunlar gıynış ve yaşayış bakımından başka köylülerimizden pek farklı olmayan, ancak ev yahut kulübe yerine mağaralarda yaşayan Şikeftan ve Hasankeyf köylüleriymiş.

Şehirli aydınlarımız ve onların kontrolündeki basınıımız her zaman ah vah ederler:

— Hâlâ kovuklarda yaşayanlarımız var! Bu ne haldir? Ne eziyet, ne sefalet, ne rezalettir!

Gelgelelim Şikeftan ve Hasankeyf'deki durum bu klişeye uymuyor.

Bir kere, Anadolu köylerinin tipik konutlarıyla kıyaslanırsa bu mağara evleri hiç fena değil:

İçleri tertemiz. Güzelce dayalı döşeli. Duvarlarda delikler açılmış, cam çerçeve takılmış. Yerlerde kilimler. Eşya, karyola, konsol falan yerli yerinde. Üstelik buraları kaya yığınlarının izolasyon etkisiyle yazın serin, kışın sıcak oluyor...

(Kaprı'de, Karaip Adalarında ve başka milyon sayfiyelerinde yapılan, adına da «grotto evleri» denilen bazı villâlara bu kaya kovuğu havasını vermek için servetler harcandığını düşününce gülmek mümkün mü?)

Daha acayibi, Devlet Baba «mağara adamı» durumunda gördüğü yurttaşlarımızı bu acıklı halden kurtarmak niyetiyle tutmuş, o bölgeye tam 245 adet yeni ev yaptırmış. Gelin görün ki söz konusu yurttaşlar bu konutları hiç beğenmiyor, şöyle diyorlarmış:

YELPAZE

REFİK ERDURAN

TAŞ DEVRİNDEN BAŞ DEVRİNE

— Bizlerden onar, onbeşer bin lira istiyorlar. Yeni evlerin hepsi çatlak. Kumsuz, harçsız, demirsiz. Eften püften hepsi. Yağmur içlerine yağıyor. Kışın nasıl ısınırız? Yazın da cayır cayır yanarız!

Sonuç:

Bölge halkından ancak birkaç kişi taşınmış yeni konutlara.

Bunların büyük çoğunluğu bomboş durup çürürken, ahalinin geri kalanı da mağaralarda yaşamaya devam ediyor...

Buyurun size parlak bir plânlama ve uygulama örneği!

İktisatçı, allâme, uzman muzman olmaya hacet yok. Belini doğrultmaya çalışan orta zekâlı bir aile babasının bile uymayı

Türkiye'nin dörtte üçü kaçak çay içiyor. — Gazeteler —

— Eeee, kaçak çay da böyle içilir karıcığım!..

akıl edeceği bir kalkınma ilkesi vardır:

Eldeki mali imkânlar tüketime değil, gelir sağlayıcı alanlara yatırılır. (Yâni o durumdaki aile babası eline geçen parayla yeni bir konut, otomobil, gramofon falan almayı düşünmeden önce bir irad edinmeye bakar.)

Köylülerimizin de bugün konut durumlarını «düzeltmeye» kalkmadan önce mali bakımdan azıcık kalkınmalarını sağlamaya çalışmalıyız.

Köylüye para kazandırılmalı; daha iyi bir konuta taşınmayı çok geçmeden akıl eder kendi.

Oyle yapcağıımıza, Hasankeyf'deki mağarasında keyif çatan Hasan'a hiç danışmadan tepeden inme dikiliyoruz başına:

— Sana ev hazırladım. Ver onbin kâğıt, geç o tarafa!

Mesele sırf oradaki konut hikâyesi değil tabii. Her isimiz böyle. Onun için, bu hikâye bana bir ibret dersi gibi göründü.

Kalkınma plânlar ve uygulamaları aydınlar sırf kendi kalıplaşmış inançlarına, klişe formüllerine, yabancı toplulardan kapma zevklerine dayanmaktan vazgeçmeli, biraz da kalkanırmaya çalışmakta oldukları kişilerin durumlarına dikkatle bakmayı ve onlara danışıp güvenmeyi öğrenmeli.

Söz gelimi, «Kaya kovuğunda oturulmaz» diye kestirip atmadan önce Hasankeyf'li Hasan'a bir kere soruvermek zahmetine katlanmalı:

— Dayı, sen oturduğun yerden hoşnut musun? Sana ovada ev yapsak verebileceğin onbin liran var mı? Yoksa buralara başka türlü yardım etmemizi mi istersin?

Mağara adamının postundan, sopasından, kadın sürükleme huyundan falan da belirli özelliği, kafasının ilkelliğidir. Görüşünün darlığı, kendine aşırı güvenmesi, hesaplı kitaplı davranamayışdır yâni.

Aydınlarımız köylüleri mağaralardan kurtarmaya kalkmadan önce, kendilerini o türlü mağara adamlığından kurtarmaya çalışmak zorundadırlar.

Refik ERDURAN

Öğretmen lojmanları

KENAN AKINCI

BİZİM meslekte bu lojman sorunu, geçim etkisi yönünden oldukça büyük önem taşır... Lojmanda oturursun, kırk para ev kirası vermezsin. Fakat öte yanda başka bir meslektaş, hiçbir günahı olmadığı halde, ev kirası olarak bir kucak para verir!... Haa, bu kucak sözü üzerinde durup azıcık açıklamalıyım: «Bir kucak para verir» dedikse, bir kaç kucak para aldığımız ve bazı arkadaşların bunun bir kucak ev kirası olarak ödedikleri sanılmasın. Aslında aldığımız aylık avucumuzda bile kaybolur da, parmaklarımızın arasından cımbızla çıkarırız. Parayı ot balyası kucaklar gibi kucaklayıp kendi tarafına aktaranlar öyle bir ölçü birimi çıkarmışlar, biz de onun deyimini kullanıyoruz.

Ne diyorduk? Ha, öte yanda fakirin hiç günahı olmadığı halde kira verir. Tanrının hiçbir ilgili kulu çıkıp da, «Yahu, şu adamlara lojman tazminatı gibilerden üçbeş kuruş verip, gönüllerini alalım» demez. Ötekilerden de, hiçbir Milli Eğitim'in kulu çıkıp «Biz bu işte kazık yiyoruz!» diye yakınmaz...

Neden yakınmaz?

Hani bazı akrobatlar, Hint fakirleri falan vardır; yüzlerce sıvrı çividen meydana gelmiş yataklarda gösteri yaparlar. Aslında herkesin yapabileceği bir numaradır bu. Çiviler pek çok olduğu için hiçbir batmaz. Bizimkilerin lojman sorunundaki kazık işi de böyle. Yediğimiz birçok kazığın arasında herhangi birinin acısını farketmiyoruz.

İlk mezun olduğum yıl, beni lojmansız bir köye vermişlerdi. Köyde oturulacak gibi tek bir ev var. Benden önceki arkadaşlar hep o evde oturmuşlar. Adamlar pazarlık edelim dedik; «Yüz liradan aşağı olmaz!» diye kestirip attı. Benden öncekiler hep o fiyata oturmuşlar. İster istemez kabul ettik.

O yıl içerisinde cahillik edip bir de evlenmiyeyim mi! Aman Allah... Ev ayağını yeni düzülüyor. Para mı yeter!... Ötümüzdeki iki yılın masalarını bağlayarak evi bir güzel döşedim. Ondan sonradır ki, o her ay hiç umursamadan verdiğim yüz lira ev kirası, yüzbin gibi görünmeye başladı gözümde. Şu yüz lirayı vermesem hiç borçlanmadan geçinip gideceğim sanki.

Kara kara düşüneyim artık. Köyde kimseye dert yanıp boşalamazsın. Kalkıp da, «Beşyüz lirayla ay çıkılmıyor» falan diyecek olsan, toplanıp dövmeye kalkarlar... Üçyüz lirayla yıl çıkarıyor adamlar!

Kaynıpeder zengin. Fakat yardım etmesi ne mümkün! Tersine, her gelişinde iyi aylık aldığımızdan başlıyor da, sermayesini büyütmesi için her ay kendisine birkaç yüz lira yardım yapmamı isteyerek bitiriyor. Biliyor durumu da, onun keseye dokunmayalım diye önleme yapıyor.

Biz, lojmanı olan bir yere nakil olmayı koyduk kafaya. Kurtulursak

öyle kurtulacağız. Kaynanaya kaynataya demiyoruz «paramız yetmiyor» da, bu evin bize dar geldiğini söylüyoruz. Oysa, üç odanın duvarları içinde en kısa olanı beş metre! Adam, gerektiğinde mağaza olarak kullanırım diye düşünmüş yaptırırken.

İşin garibi, kaynatam ve kaynanam da, evin bize gerçekten pek dar geldiği fikrindeler! Biliyorlar dar değil, tersine haddinden fazla geniş olduğunu ama, burada bilsütün zıttı gürtleyip kendilerine askıntı olacağımızdan korkuyorlar.

O yaz boşalan lojmanlı köylerden birine naklimi istedim. Araya hatırlı kişiler de koyduk; oldu.

Okul da yeni tipmiş, lojmanı da.

Ders yılı başında taşındık. Kaynatam kaynana tayfası da birlikte.

O güne değin hiç girmemişim bu

lojmanlara. Dar bir hol, iki odaya, banyoya, mutfaka ve helâya açılyordu. Kaynatam, bu geniş salonda hora tepilebileceğini ileri sürdü! Mutfakta iki kişinin birden bulunması kesin olarak önlenmiş. Kaynatam on kişinin birbirine değmeden yufka açabileceğini savundu...

İlgililerimiz bu planı Amerika'nın neresinde bulmuşlar, hangi bölgesinde nasıl insanlar oturuyorlarmış, merak etmeye değer doğrusu. Bana

YILDIZLARA ŞİRLER :

SERPİL'İN BACAKLARI

— SERPİL ÖRÜMCER'e —

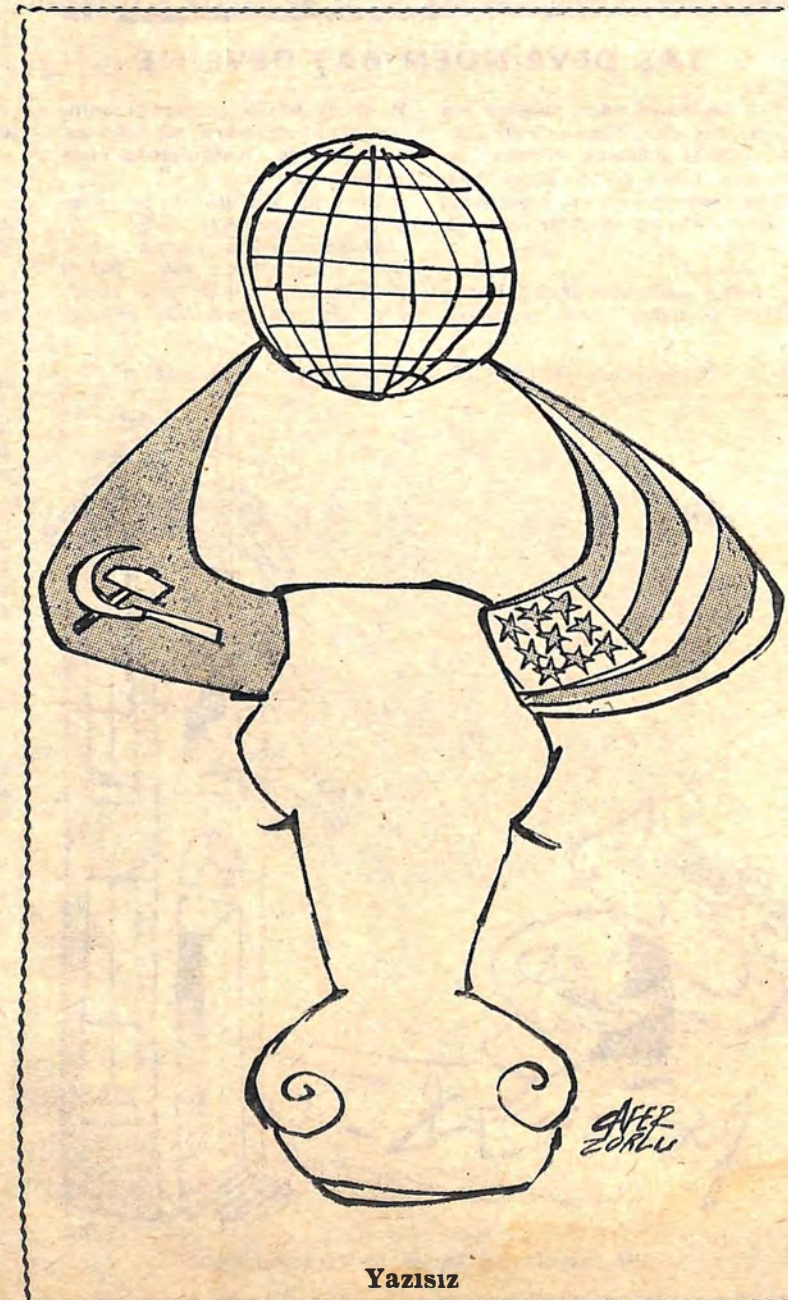
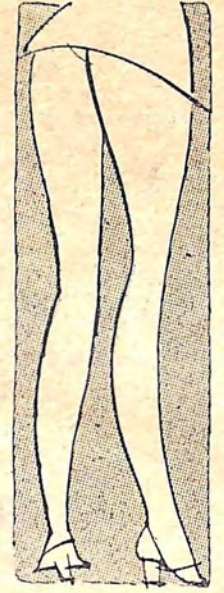
Serpil'in bacakları aşk şarkısı besteler;
Duymadığım müziğin nağmeleri gibidir.
Serpil'in bacakları baharları müjdeliler;
Sevda çimenlerinde iki kır çiçeğidir.

O bacaklar gözümde koparır kasırgalar,
Batırır mavilerde ne kadar gemi varsa...
O bacaklar alevdir değdiği yeri yakar;
Ateşiyle kül eder kim ardından koşarsa...

Onun bacaklarıyla tanyerleri kurtulur;
Gelip geçtiği yolda günler daha aydınlık...
Onun bacaklarıyla karanlıklar yitilir;
Hülyalı yatağında geceler ışık ışık...

Çöker ayrılık anı içime ağır ağır;
Serpil'in bacakları bu şehirden gidecek...
Sesinden başka sese iki kulağım sağır;
Bana bacaklarının hatırası yetecek...

Mukadder ÖZAKMAN

Yazısız

sorarsanız, bu plânın Amerika'dan değil, Lilliput'tan alındığı kanısındayım.

Yemek masamızla sandalyeleri, oturma odası ve yatak odası olarak kullanacağımız odaya taşıdık. Karyolayı da koyunca içerisi doldu. Sobaya yer kalmadı ama, onu da yemek masasının üstüne kurabiliriz. Hele zamanı gelsin...

Misafir odamıza da bir karyola koyduk, yarısını kapladı. Kalan kısmın yarısını da büfe aldı. Onlardan kalan boşluğa, koltuklardan ancak ikisini sığdırabiliriz. İki tanesini onların üstüne, diğer ikisini de bütfinin üstüne koyduk Komodini de, karyolanın üstüne, baş tarafa koyduk ki, daha bir yakışıklı duruyor.

Perdeleri takmış olan kaynanam:

— Eh, misafir odası da bundan geniş olmaz yanı... dedi.

Fakat, işini bitirdiği halde pence-re önünden bir türlü ayrılmıyor. Yüzünü bile dönemiyor. Dönecek olsa, komodini, koltukları falan devirecek.

Bizim hanım:

— Geri geri gel de öyle çık anne, dedi.

Kaynatam, yavaş yavaş geri gelmeye başladı. Sehpaya çarpmak üzereyken seslendim:

— Şimdi biraz sol yap anne! Az daha soll... Sağ... Sol...

Kaynatam, bu işin daha erbabı. Öbürü un çuvalının, büfeyle koltukların arasından çıkan ucuna bindirmek üzereyken idareyi ele aldı:

— Topla gel! Topla!... Topla!...

Kadıncağız, yerden toplayacak bir şeyler bakıyor.

— Gel! Gel! Sağ yap gel!

Kaynatam eski şoförlerden:

— Gel! Gel! Gell... Hooop! Kal öyle... dedi ve ekledi:

— Tayyare meydanı gibi oda. İstedğin gibi manevra yap!

Evi yerleştirmeyi bitirmiştik.

Bol bol yerimiz olduğu halde, kaynatamla kaynanam her nedense o gece bizde kalmadılar...

Yüz liralık avantajım var diye yağcılık yaptığım sanılmasın. Gerçekten yeni lojmanımız oldukça kullanışlı. Karyolaların altı rahat rahat birer ton kömür alır. Merak eden buyursun gelsin. Bağlı olduğumuz ilçede temiz oteller var.

Kenan AKINCI

Bu çeşmeden dertlilere devâ için Karakulak suyu akar... Tabii içen bir daha ayılmaz...

Sual 1 — Âni sorular karşısında ne cevap verirsiniz?...

Cevap — Millî vicdanı harekete getirir, Cenabı Allaha sığınırım. Allah dediğim zaman esnaf ne dediğini anlar...

Sual 2 — Hiç millî oldunuz mu?...

Cevap — Tam oluyordum, ihtilâl çıktı...

Görüyorsunuz ki Muammer Karaca üstadımız, bilhassa politik sorular karşısında sahnedenkinden daha kolay cevap yetiştiriyor. Onu açmaza düşürüp şaşırtmak gayesiyle çok ekstraordiner bir sual düşündüm ve bulur bulmaz sordum.

Sual 3 — Fasulyenin fazileti hakkında ne düşünüyorsunuz?...

Cevap — Fasulye kimyasal faziletli, yarısı kıymalı, yarısı etli, gayetle şiddetli ve reaksiyonu sonsuz millî bir gaz deposudur...

Bu soruyu da gayet maharetle attığı için Muammer beyin elini sıktım ve dördüncü sorumu onun yan profil dönmesinden faydalana- rak sordum.

Sual 4 — Sizce sabrın sonu selâmet midir?...

Bu soruma gayet basit ve başını çevirmeden cevap verdi:

Cevap — Sabrın sonu enayiliktir... Gerçekten Muammer bey sorulara ateş gibi cevap veriyordu... Kolay kolay kündege geleceği yoktu. Düşündüm ve çok ters paça bir soru sordum.

Sual 5 — Modayla soda arasında bir ilgi var mı?...

Gayet mütebessim gülümsedi... Neyse, bu suale de rahat bir şekilde cevap verdi:

Cevap — İkisi de Kalamış'a yakındır...

İnce bir cevap... Üstadın bu cevabı karşısında bir kaç dakika kendisine hayran hayran baktım, sonra bir sigara yaktım ve onu hiç olmazsa bir kaç dakika düşündürecek bir soru hazırlamaya çalıştım... Altıncı sorumu sorarken ben bile heyecanlanmıştım...

Sual 6 — İktisadî durum yengen diyorlar... Doğru mu?...

Cevap vermeden beni süzdü... Duvardaki çok antika çini tabağa iki

MESHURLARA

21 SORU

SORUP
SORUŞTURAN
SUAVİ
SÜALP

MUAMMER KARACA NE DİYOR?

Evet sayın ve muhterem okuyucularımız, Meşhurlara 21 Soru sayfamıza bu sayıdan itibaren başlıyoruz. İlk olarak meşhur tiyatro oyuncusu Sayın Muammer Karaca'nın evine damladık... Muammer bey, evinin tarifi, rustik ve mistik havası içinde ve şahane dekoru arasında beni her zamanki tebessümü ile karşıladı... Hizmetçiye bir az şekerli kahve söyleyerek, Üçüncü Mustafa'nın, dedesine hediye ettiğini söylediği koltuğuna yerleşti... Ben de bu kadar pozu kâfi görerek ilk sorumu âniden sordum:

★

seksen bir müddet baktı ve hayret değil mi yine cevabını yapıştırdı:

Cevap — İktisadî durum, adamına göre, han, hamam, apartman, kredi Lione Bank otoman... (Osmanlı Bankası demek istiyor...)

Muammer Karaca'nın bu çok ilmi cevabını beğenmişim. Bir kere daha kendisini selâmladım ve bu sefer seksolojik durumlarla ilgili yedinci ve çok nazik sorumu sordum.

Sual 7 — Hiç bir kızın mâsumiyetini zedelediniz mi?...

Cevap — Valla, galiba birçok tamiratçı kayınavdem oldu...

Muammer Karaca'nın bu nazik soruya verdiği nazik cevabı gördünüz. Bu sefer sekizinci sorumda kendisine hôtöröjüngel bir soru sormak lüzumunun geldiğini hissettim ve bu soruyu sordum.

Sual 8 — Londra'da kadınsı erkekler (yâni homoseksüeller) kanuna bağlanmış, bu husustaki fikrinizi öğrenebilir miyim?...

Cevap — Herkesin oturduğu yerin muhasebecisi değilim... Bu bir medeniyet ve rezalet ölçüsüdür. Adamına göre değişir...

Bu cevabını fazla ilmi bulduğumdan üstelemedim. Dokuzuncu sorumu hiç bilmediği bir konuda sormakla mevzuu derinleştireceğimi düşündüm.

Sual 9 — Okur yazar mısınız?... Nedenise bu soruma kızmadı. Bilâkis memnun oldu... Dedi ki:

Cevap — Alfabeyi yeni söktüm... Ciltletmeye verdim...

Bakıyorum Muammer beyde bizim pozumuzda esprilere merak var. Hoşuma gitti doğrusu. Bu sefer bi-

raz da metafizik üzerine zihin çalıştırmasını kolaylaştırmak gayesiyle onuncu sorumu feza üzerine tuttum.

Sual 10 — Fezaya ne zaman gitmek istersiniz?...

Cevap — İstanbul trafiğinin düzene girdiğinin ilk perşembesi...

Buna da tam bir cevap vermiş sayılırdı. Takdiri size ait... Sorularımı sıklaştırmaya ve onu şaşırtmaya kararlıydım. Başladım arka arkaya sormaya.

Sual 11 — Kaç dil biliyorsunuz?... O da aynı tempoyla cevap verdi:

Cevap — Sığır dili, dana dili, dil peyniri, dil bahçı, Büyükkada'daki Dil.

Sual 12 — Peki, sizi B.B. ile bir odaya kapatsalar ne yaparsınız?...

Birden durakladı... Etrafına baktı... Karısı Zuhra hanımın etrafta olup olmadığına iyice emin olduktan sonra, yaklaştı, kulağına fısıldadı:

Cevap — Sriptiz yaparım... Şimdi mesleki sorulara geldiğimi- zi hissettiniz her halde sayın okuyucular. Ama Muammer Karaca hissetmedi... Birden sordum:

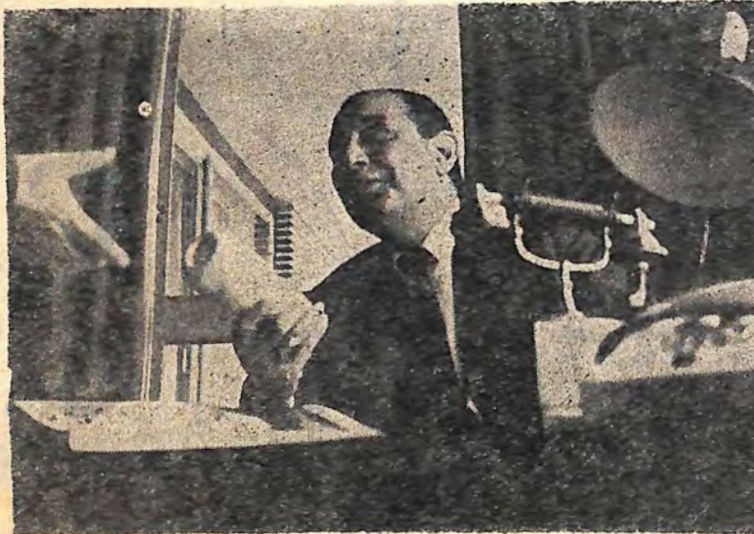
Sual 13 — Aktör nedir?...

Cevap — Konuşmasını bilmeyen, yanlışlıkla sahneye çıkmış, lüzumsuz el kol hareketleri yapan, bir iş- veç jimnastiği semboldür...

Arkadan, ona ters gelen bir modern soru sormak iyi olacaktı... Nefes almasına fırsat vermeden sorumu patlattım:

Sual 14 — Aranjman ne demektir?

Cevap — Arap, Yunan, Hindu, İran, falan filân müziklerinin sahibinin sesi haline getirilmiştir...

Yeni telefonla istikbal, eski telefonla mazi ile hasbıhal ederim... Bu mumla da arada bir derdime yanarım!..

Kurt, başmuhafızımızdır.. hırsızları, münasebetsiz ziyaretçileri, vergi memurlarını içeriye sokmaz...

Sual 15 — Sahneye çıkınca ilk hareketiniz nedir?...

Cevap — Müşteriyi sayarım...

Görüyorsunuz ki, Muammer Karaca buraya kadar pek teklemedi... O- na onaltıncı soruyu sorarken buna da esprili bir cevap vereceğinden e- mindim.

Sual 16 — Telefonda sizi arayan olunca ne yaparsınız?...

Cevap — Karımın sesiyle: «Bey evde yok» derim.

Sual 17 — En beğendiğiniz memleket?...

Cevap — Atlantik. (Kayıptır arıyor).

Sual 18 — En beğendiğiniz şehir?...

Cevap — Hakkâri...

Sual 19 — En beğendiğiniz tiyatro binası?...

Cevap — Tophane'deki Karabaş Tiyatrosu...

Sual 20 — Dünyada şu anda en büyük adam kim?...

Cevap — Uzun Ömer'di... Yeni duydum, galiba ölmüş...

Muammer Karaca yirmibirinci soruya kadar şişmeden ve atlamadan gelmiş ve çok münasip cevaplar vermişti... Yirmibirinci soruya da esaslı bir cevap verirse, bu yarışma için şans bakalım ne olacaktı... İşte son sorumu ona sorarken ben bile heyecanlıydım...

Sual 21 — Ne olmak isterdiniz?... Bu da sual mi der gibi yüzüme baktı... Sonra bir kaşını kaldırarak cevabını yapıştırdı:

Cevap — Kerim Han'ın kayınpederi...

Evet, işte ilk meşhurlarımız Muammer Karaca ile yaptığım 21 soruluk bu lâf salatası böylece burada bitti... Kendisine teşekkür ederek ve halıları kirletmemeye çalışarak dik- katle yürüyüp oradan çıktım... Gelecek hafta başka bir meşhurla buluşmak üzere motorlu tren istasyonuna doğru yürüdüm...

Alo! Alo! Burası Avrupa

ŞEMİ BELLİ

AVRUPA'NIN soğuğu ne kadar da uzun sürmüş meğer. Gözleri kamaştıran vitrinler, ışıklar, renkler, ipekler... ve yürekleri ısıtan sıcak, sıcacık Simit'ler, Ciklet'ler, Örümcük'ler de olmasa bu soğukta Viyana'nın kahır çekilir gibi değil.

Matmazel Simit:
— Üşüyor musunuz? dedi.
— Hayır! diye mırıldandım. Sizin gözlerinizin ve sözlerinizin sıcaklığı koruyor beni Orta Avrupa'nın soğundan!

Matmazel Keta, Bruni'nin kolundan çıktı, topukları üzerinde ve kendi eksenini etrafında 90 derecelik bir dönüş yaparak durdu:

— «Siz» sözünü çoğul olarak mı kullanıyorsunuz, yoksa bir resmiyetin ifadesi olarak mı?

— Beni nereye götürdüğünüzü söylerseniz, sorunuz rahatlıkla cevaplandırabilirim bayan Örümcük!

Dişisel kahkahalar patladı Viyana caddelerinde. En az konuşan Bruni, kalpagından taşan saçlarını eliyle düzelttikten sonra:

— Sizi Altıncı Viyana'ya götürüyoruz bu akşam, diye mırıldandı. «Matmazel Örümcük» kendisi için bir hatıra değeri taşıyan örümcek iğnesini iade etmiş olmanızdan çok memnun kaldı. Bu nedenle onun davetlisiyiz bu akşam Altıncı Viyana'da!

Benim bildiğim bir tek «Viyana» vardı. Bu kentin beşincisini, altıncısını da duymak, bilmek, görmek varmış meğer kaderde.

Oto-Park'tan arabaya atladık. Matmazel Simit direksiyonda, ben önde, Bruni ile Keta arkada, adını bilmediğim bulvarlardan, caddelerden, sokaklardan geçtik.

Alfabeyi, harfleri ortaya atan, şu noktaları da icat etmeseydi ne halt ederdik acaba?

Başınız darda mı kaldı? Gelsin bir dizi nokta. Vites değiştirirken par-

BAL KUTUSU

★

maklar bacaklarınıza mı değdi tesa-düfen? Gelsin iki sıra, iki dizi noktalar...

Noktaları ne kadar seviyorsam yerden vitesli arabaları da öyle severim. Özel sinyalleşmelere ve güzel karşılaşmalara en elverişli arabalar-dır yerden vitesliler.

Dikiz aynası.. debriyaj.. vites.. Keta.. Bruni.. Simit.. sigara.. küllük.. vites.. parmak.. Örümcük.. Ciklet.. ve cankurtaran simidi gibi dizi dizi noktalar...

Altıncı Viyana'da nasıl konuk olduğumuzu açıklamaya yetkili değilim.

Üstelik kadehler birbirini o kadar çok kovalamış, görüntüler biri-biri üstüne o kadar çok binmişti ki... kafamın içi, hani bazen fotoğraf makinasını kullanırken filmi çevirmeyi unutursunuz da, negatifte görüntüler üstüste biter ya, işte öyle olmuştu...

İsterseniz negatifteki görüntülerden bazı figürleri beraber seçmeye çalışalım: Kayısı sarısı mini eteklerin bilmem kaç cm. üstünde kıpkızıl saçlar.. yarım kan İtalyan, yarım kan Avusturyalı saçlar.. Kristal kadehler.. limon kütü şık bir eteğin uçuk, pastel renkli bir blüza koalis-yon yaptığı ışı ışı kemerli bir bel.. ya da susam susam noktalı bir Simit.. Fermuarlı çizmesini bir tarafa fırlattıktan sonra başka şeylerini de başka taraflara fırlatan ve gece mavisi giysileri içinde altın saçlarının cıldırıcı kokusunu burun kanatlarına savuran.. dudakları ciklet, saçları Viyana kokulu bir «Altıncı Viyana» vatandaşı... Ve şişeler.. ve kadehler.. ve tablolar.. ve sigara dumanları.. ve şu.. ve bu.. ve o...

Negatif benden... Devlopmanı sizden... Bakalım kartpostala geçirebilecek misiniz görüntüleri?...

Matmazel Simit, neşenin zirvesindeydi:

— Keta'nın örümceğini verdiniz ama benim dantelli mendilimi iade etmediniz!

Benim yerime Keta cevap verdi:
— Mendil değil ki o... O bir süt-yen!... Mösyö Belli'nin yerinde ol-sam, ben de vermezdim onu!

Kadehimden bir yudum daha çek-tim:

— Bakın, dedim. Bal kutusundan söz açacağım size.

Yerimde toparlandım. Seçmenleri-ne güzel palavralar sıkıyaya hazırla-nan bir aday özentisi içinde konuş-mama devam ettim:

Genç, arzulu ve dul bir kadın var-mış. Bekâr çamaşırı yıkamak ve üt-ülemekle kazanmış hayatını.

Bir gün.. çok arzulu ve bir erkek arkadaşın yoksun olduğu bir gün.. Hans isimli bir oto tamircisinin kü-lotunu ütülerken.. hayâle dalmış.. Hans adlı müşterisi gelmiş gözleri-nin önüne.. kendi kendine:

— Güçlü, iri yapılı bir erkek Hans!.. diye mırıldanmış.

Külotun lâstiğini çekip bırakmış.

— Hans'ın belli de bir hayli ka-lın!..

Arzulamış bu hülyalar içinde di-şünürken. Ütiyi bir tarafa bırak-mış. «Hans'ın beli kalın, vücudu iri, hem de galiba bekâr!..» diye söylen-meye, bir taraftan da ütölemek için masaya yaydığı külotun lâstiğini çe-kip bırakmaya başlamış...

Lâstiği çekmiş.. bırakmış... Çek-miş.. bırakmış...

Ve.. hayâlen de olsa bir günah iş-lediği korkusuna kapılarak müthiş

bir pişmanlık, içten bir üzüntü duy-maya başlamış...

Pazar günü soluğu kilisede papa-zın karşısında almış:

— Papaz efendi, hal-vaziyet böy-le, böyle!... Ben kendimi günahkâr sayıyorum! Günahını silleriz defter-den!

Papaz, genç kadının anlattıklarını dikkatle dinledikten sonra:

— Madam, demiş, üzülme, hafta-ya gel.. gelirsen fakir-fukaraya da-ğıtılmak üzere bir kutu da bal getir kiliseye... Günahını silleriz defter-den!

Çamaşırıcı kadın, ertesi hafta, elin-de bal kutusu, soluğu yine papazın karşısında almış:

— Geldim muhterem Peder!

— Peki kızım, otur şuraya!..

Ve günahını çıkartmış kadıncağı-zın.

Arkasından bal kutusunun ambala-jını çözmüş.. kapağını açmış... Ve bir de ne görsün... Kutu, gerçekten orijinal bir bal kutusu... Üstünde o-ğul vermiş arıların, peteklerin resmi bile var. Ama.. gelgelelim, kutunun içi bomboş...

— Kızım, bu kutunun içinde bal yok. Bu kutunun içi bomboş!..

Çamaşırıcı kadın boynunu bükmüş:

— Evet muhterem Peder!.. Çün-kü... Külotun içi de boştu!..

Bruni, masaya hizmet etmekten, mutfağa girip çıkmaktan bal kutu-sunu sonuna kadar izleyememişti. Fakat anlattıklarını dikkatle dinle-yen, hattâ anlamadığı noktaları ba-na yeni baştan tekrar ettiren Keta, öyle çılgın bir kahkaha attı ve mat-mazel Simit'in dumanlı başını öyle afacan bir neşe içinde sarstı ki.. ben memnuniyetimden dört köşe olmuş-tum âdeta...

Keta, alkolün mahlumlaştırdığı bakışlarını Simit'e çevirdi:

— Eeeeeet matmazel Simit!.. diye çılgık attı. Dantelli sütyenin içi de boştu!..

Şemsi BELLİ

Gelecek sayıda :
68. İLİMİZ MÜNİH

NASİHAT

Şu sözüme kulak ver ey dost, unutmaya sakın
Kederden uzak dur ağzına tad lâzımsa
Boş yere söylenmemiş: üzüntüyü bırakın!
Yaşam bilinci derler buna bir ad lâzımsa..

Gamı, kederi at bir yana, zevkine bak
Faydası olmaz sonra, şu kasveti bırak
Her şeye tasa etme öyle behey avanak!
Neş'ede ısrar eyle, eğer inat lâzımsa..

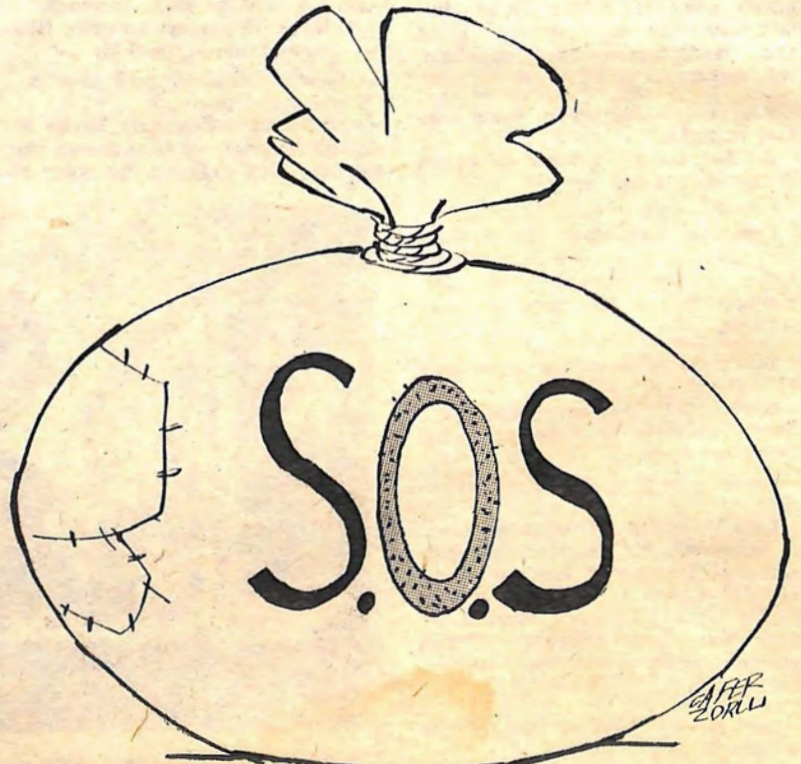
Zevkleri mihnet gibi göreceğine, ters al
Mihneti kendine zevk edinenlerden ders al
Bu yeryüzü hayatı kısa süreli masal
Kendine et surâtı eğer surât lâzımsa..

Umutsuzluk şimdiye kadar kime yâr oldu?
Karardı dört bir yören, her taraf mezar oldu
Kitaplar bedbinlerin halini yazar oldu
Nikbinliği mülk edin, biraz irad lâzımsa..

Siyami der: dünyanın hali böyledir işte
İster uyanık iken dostum, istersen düşte
Bir hazine saklıdır bazen bir tek gülüşte
Son sözüm budur sana, bir nasihat lâzımsa...

Siyami ÖZEL

Seyyar esnaftan da vergi alınacak. — Gazeteler —

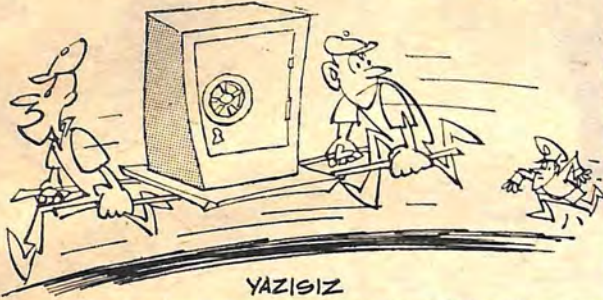

Yazısız

ayna

Semih Balcıoğlu

İşportacılar 500 milyon vergi kaybına sebep oluyor.

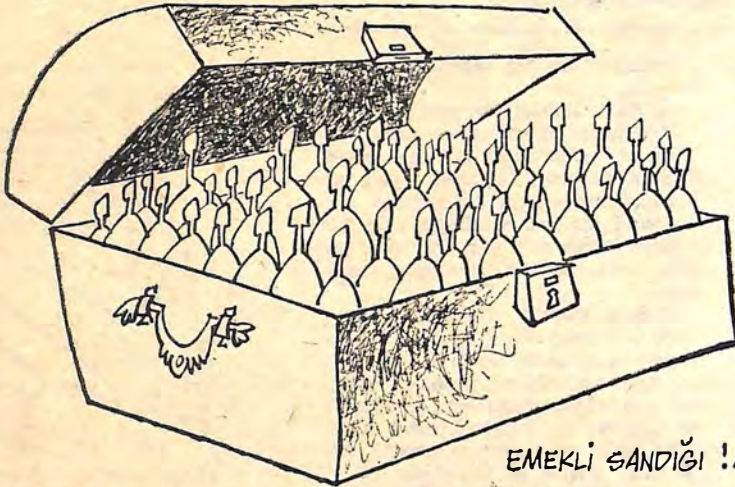
YAZISIZ

Yalınayak dünya turuna çıkan Hollanda'lı kadın İstanbul'a geldi.

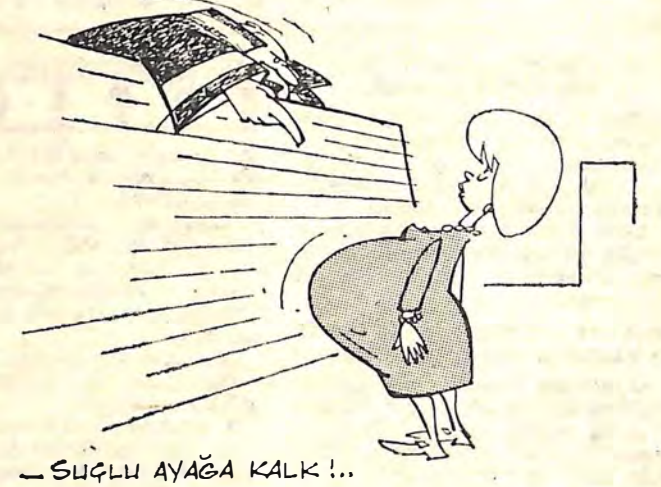
SİZDE Mİ DÜNYA TURUNA MİSTER ?..

50 yıldır içki içen bir şahıs Tekel'den emekli maaşı istedi

EMEKLİ SANDIĞI !..

Çocuk Mahkemeleri kuruluyor

SUGLU AYAGA KALK !..

YEDİ

PAZARTESİ

İstanbul'un dramı

Tepebaşı'ndaki tarihi dram tiyatrosunun durup dururken esrarlı bir şekilde yanmasıyla, yine birtakım söylentiler çıktı ortaya. Suçlamlardan, kazaya yormalara kadar her ağzını açan bir fikir yürütüyor. Varlığıyla Belediyeyi zaten zarara sokuyormuş da; semtin en değerli yerini boşu boşuna tutuyormuş da; bütçe yük oluyormuş da...

Bunun yanı sıra insafli bir görüşle, yangının elektrik kontağının dan çıkmış olabileceğini söyleyenlerle, bir sarhoşun yanan sigarasını atmış olabileceğini de söyleyenler var.

Bize sorarsanız yangının gerçek nedeni ne ilki, ne ikincisi... Bu, sadece bir protesto gösterisi.

Mesleği gereğince yıllardır İstanbulluları ağlatan tiyatro bir şehrin asayişine baktı, bir halkın çaresizliğine baktı, gecekondu sorununa baktı, trafik sorununa baktı, kazanç dengesizliğine baktı, «Bu halk kendi kendine de ağlar» diyerek, mensubu bulunduğu Belediyeyi protesto amacıyla son yılların modasına uyup, kendi kendini yaktı!

Sanırız hal-i keyfiyet bundan ibaret.

SALI

Bir buhran daha

Siyasi buhran, hükümet buhranı falan diye dövdürüp dururken, ülke kalkınmasında önemli yeri bulunan bir buhrandan daha haberdar olduk!

Bir dert ki, büyük mü büyük! Topraksızlıktan geniş, ormansızlıktan acı, parasızlıktan büyük!

Adı mı?... Söyleyelim: Hepimizin bildiği, basbayağı bir düdüktür!

O parmak kadar düdüğün toplum yönetimindeki rolünü inkâr kalkışacak değiliz. Örneğin trafiği düdükle düzene sokarız. Semt bekçilerinin gayretleriyle evlerimizin soyulmasını düdükle önlemeye bakarız. Halk arasında çıkan karışıklıkları düdükle bitiririz, fabrikalarımızı düdükle hareket ettiririz Otobüslerimiz düdükle yola çıkar, spor karşılaşmaları düdükle başlar, düdükle biter!

Bütün bunları biliyorduk ama, ne yalan söyleyelim düdüğün kalkınmadaki yerini bilmiyorduk. Bu önemli bilgi eksikliğimizi, İzmir Belediye Başkanının bir açıklamasından öğrendik. Üstad İzmir televizyonunun açılışında öttüreceği düdüğü, taa İngiltere'den getirtmiş! Şimdi akşam sabah, ülkenin en iyi düdüğü çalan insanı olmak için üfürüp duruyormuş! Görüyorsunuz ya, bir düdüğü yokluğu gelişmemizi ne kadar engelliyor... Düdüğü bulunmadan kentlerimize televizyon bile gelemiyor!

Eh, o da bulunduğu göre, televizyon yayına başlayabilir demektir. Ülkedeki seslere düdüğü de eklersek, orkestra tamam... Kimimiz zi' çalarız, kimimiz zurna... Kimi tefe sarılır, kimi davula... Kimi saza atılır, kimi tambura... Şarkıların neşeli bölümlerini rahatı yerinde olanlar söyler, nefes isteyen «Ah ah» ları, «Of of» ları dertli vatandaş çeker, Yurttan Sesler kerosu ile televizyonumuz yayına geçer!

Böylesine hayırlı bir teşebbüs, bir düdüğü yüzünderi geciktirilir mi? Hem efendim, buhranı gidermek için ne diye başvururlar İngiltere'ye Londra'ya?... İhtiyaçtan fazlasını bulurlardı şöyle uzansalardı Ankara'ya!

ÇARŞAMBA

Ne hikmetse...

Elektronik çağın son iki haberi: Roma: Randevu evlerine elektro-

nik beyin konuldu.

Kanada: Günah çıkartan elektronik papaz yapıldı.

Görüyorsunuz ya elektronik beyin denen kâfirin marifetlerini... İnsan oğlunu İtalya'da günaha sokuyor, Kanada'da günah çıkartıyor!

Benzerine çoğu zaman biz de tanık olmuyor muyuz? Çeviriyorsunuz düğmeyi ortağı ışı ışı yapıyor, tam bir işe kalkışılacağı zaman sö-nüp, insanı dinden iman'dan çıkarıyor!

PERŞEMBE

Yerin kulağı var

İlk kalb nakli ameliyatıyla Türkiye'nin Barnard'ı olarak tanınan Dr. Beyazıt, gittiği bir kulüpte ısrarlara dayanamayarak şarkı söylemiş:

«Benim de kalbim var...»
Ondan hiç şüphemiz yok üstad, elbette kalbiniz var. Fakat uluorta açıklar mı? Bakarsınız, tetikte bekleyen Dr. Ersek duyar.

Zira malum, Barnard çoktur da ülkemizde, işe yarar kalb yoktur ekseriyetimizde!

CUMA

Söylenenler doğruysa

Yetkililer müjdeliyor: «1985 yılında konut sorunu diye bir şey kalmayacak.»

Çeşitli araştırmalar yapan bilim adamları ilân ediyor: «On yıl sonra dünyada taş üstünde taş kalmayacak!»

Yetkililer demec veriyor: «Önümüzdeki onbeş yıl içinde susuz köy, yolsuz köy, ışksız köy kalmayacak.»
Güneş lekelerini inceleyen ve kurulduğundan bu yana dünyanın bir kaç kere «Kıyamet» olayı geçirdiğini iddia eden bilim adamları bildiriyor: «1980'e kadar kıyamet kopabilir!»

Yetkililer söz veriyor: «1982 yılında her isteyen beklemeden telefon alabilecek.»

GÜN

Dünyanın ünlü falcıları iddia ediyor: «En geç beş yıl sonra kıyamet kopacak!»

Anlaşılan kıyamet kopmasına kopacak ya, tarihlerde uyumsuzluk var. Bilmeyiz falcılar mı haklı, bilim adamları mı haklı... Ne var ki bizim ev işi, yol işi, telefon işi, desenize kıyamete kaldı!

CUMARTESİ

Sağlam insanlarız

Dünya Sağlık Örgütü danışmanlarından biri, bizdeki sağlık hizmetlerini kum üzerine kurulmuş evlere benzetmiş.

En küçük bir sarsıntıda, dağılıp dökülmüştür yani.

Geç beyim, geç... Betondan sağlam, demirden güçlüdür bizim insanlarımız. Mikroplarla öylesine anlaştık ki, sağlık hizmetleri düzeldiği gün inanın hastalanırsınız!

PAZAR

Hürriyetin anlamı

Mecliste bir konuşma yapan Sivas Milletvekili Bozathı, Demirel'in cevaplandırmasını isteyerek sormuş:

«450 lira alan bir memur, ayda 400 lira kira nasıl verir, kalan para ile nasıl geçinir?»

İlahi Bozathı... Başbakan buna cevap vermezse de haklı... Bizim gibi hür ülkelerde, devlet memuruna her ay tıkr tıkr 450 lirasını verir, geri-sine karışmaz. Kiradan sonra elinde kalan elli lirayı harcamak, kişinin keyfine bağlıdır artık. İster bir günde yer bitirir, isterse bir kısmını yer, bir kısmını biriktirir.

Böyle biriktire biriktire bir kaç yılda milyoner olanları az mı gör-dük?

— Aramızda bir üçüncü şahıs olduğunu da nereden çıkarıyorsun sevgilim?..

ANKARA'DAN KAÇTIK, ANKARA'YI BULDUK...

Dostum Ferruh Bozbeyle'nin sesi, öz özüne nice hâkim olsa, azıcık si-temli çıktı:

«— Meclisin 50. yıldönümünde An- kara'da olmayacak mısınız?»

Dört yıldan beri uğramadığım A- band'a gitmeye karar vermiştim bi- zım çakallarla, 23 Nisan'ın ellinci yıl- dönümünde.

ANKARA BELEDİYE BAŞKANI VE O ZAMANIN BELEDİYE BAŞKANI

O zamanın (Hani 50. yıldönümünü kutladığımız zamanın) bir belediye başkanı varmış Bolu'da... Vurulmuş Aband'a ve bir «merkez» yaratmak için bütün güç ve çabasını harca- mış!

Atatürk çok şeyi hesaplamış ama «insan materyalinin» ters gelişeceği- ni hesaplamamış!...

Ekrem Barlas'a bakıyorum da, «irade» yle koskoca bir belediye se- çimi kazanan... Parmak ısırarak yet- miyor? Tercih ölçütlü nedir diye dö-

Ankara

vünüyorum! Ama her halde bir gö- rüş, bir grupman temsilciliği söz ko- nusunu... Yoksa!...

Elmadağ... Ankara'nın burnunun dibindeki Elmadağ'ı valla billâ bil- miyor. Başkent geleceğinin kayak istasyonu olabilecek, koskoca dağın problemleri kafasının kenarını göl- gelemiyor.

Koskoca dağ küsmüş... Tavşanın haberi yok... Ata deyimlerinin şim- dilik tersi doğru...

O zamanın Bolu Belediye Başkanı öyle değilmiş: Coşkuluymuş, oy oy, goy goy düşünmüyormuş... Dışınday- mış politika mutfağının, onun için Aband meydana gelmiş.

RUMELİHISARI VE BİZ:

Fatih Sultan Mehmet, Rumelihisa- rını üç ayda yaptırmamış mıydı?... Bu otel de işte 57 günde yaptırılmış 57'de.

Vezirleri bile taş taşımışlar omuz- larında...

O, Fatih Sultan Mehmet'miş. Vezirlerinin omuzları da azıcık sağ- lammış! Onun için Rumelihisarı dimdik duruyor, İstanbul tepelerine Fatih'in bir emrini çizercesine...

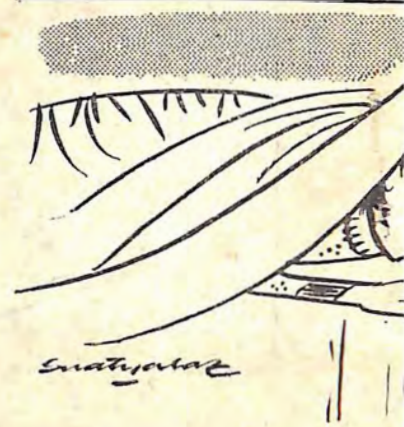
Aband oteliyse yıkılmak için bir zelzele fiske bekliyor. Duvarlar şiş- miş, damlar akmış, vurulmuş, burul- muş!...

Turizm Bankası, B olu Özel İdare- siyle senelerce süren (100 sene sava- şınca) kavgasını bitirirse, monbey- ler söylev sıkınadan, prensip toplan- tısı yaptıktan, Paris'lere, Londra'la- ra uçmaktan vazgeçerlerse, o za- man belki problemlere «ballı» bir parmak batırır ve yapırlar...

ABAND OTELİNDE KİMLER VARDI?

Bezikçiler... Gölün etrafını ancak uzuuun otomobillerle dolaşan...

Sesleri nazlı, kalçası 120, panta- lonlu, topuklu ayakkabılı, eşlerini türktmüş ve silmiş birçok hanım vardı...

— Vallahi kötü bir maksadım yoktu

bu Paşaları...

NADİR PAŞA

Paşalığı boyunca paşa paşa oturmuş fakat asla şapa oturmamıştır... Saray fotoğrafçısına rüşvet verip çektiirdiği bu resim sayesinde bu güne dek ayakta kalmış nadir paşalardan biridir!..

YUMUŞAK ŞABAN PAŞA

Şaban paşanın bütün tersliği üzerindeyken çekilen bu resme bakıp aldanmayın... Aslında, Şaban paşa, Kazan kaldırarak Yeniçerilere hitaben: «Bre yigitler beliniz incinir, bırakın ben Kaldırayım» deyu Yumuşak bir paşa olduğunu göstermiştir.

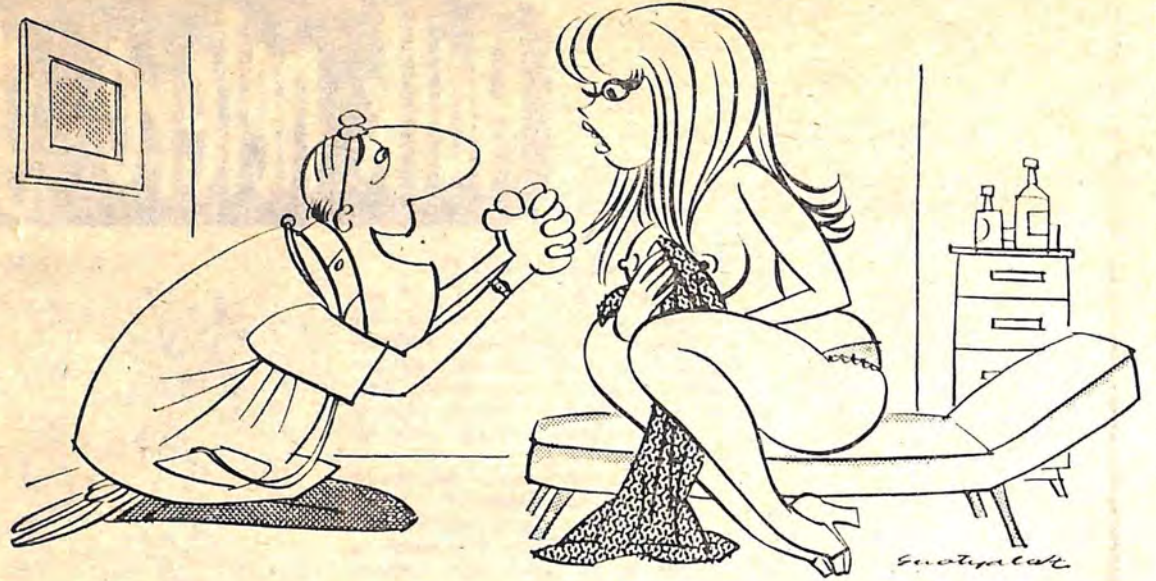
YIRTIK AZİZ PAŞA

9cu Mustafa'nın huzurunda eğilirken pantolonu yırtılan Aziz paşa da Saray fotoğrafçısının azizliğine uğrayan Paşalardan biridir. Bu olay saray fotoğrafçısının bir şip-şakşı olduğunu göstermesi yönünden çok önemlidir!.. Tamam mı?..

BİLEK HAKKI PAŞA

Hakkı paşanın Pederi, dedesi, dayısı ve amcası dahi paşa idi. Bu madalyalarda kendisine onlardan miras kalmıştır. Yanlız, paşalığına laf yok! zira bileğinin hakkı ile paşa olmuş ve Tarihe Bilek Hakkı paşa olarak geçmiştir!

— Emredin, ne isterseniz yazayım küçük hanım... İğne mi, hap mı, şurup mu?..

«Koç» vardı... Vehbi Koç... Tepe-
den tırnağa kadar, doğanın parlak
güneşinde nedense, simsiyah giyim-
li... Hangi grupta bulunuyorsa, her
sözünü tasdik, her gülüşü, daha yay-
gın gülüşle karşılanan, kocaman
grupların arasında! Arada bir, doğa-
nın güneşinden, güçlü başını koru-
yordu koluyla!

Hasan Oral geldi geçti. Belki tanı-
mazsınız ama, Urfa vilâyetimizin a-
şağı yukarı kralıdır. Orada onun
emrine karşı kuş bile uçmaz... Za-
ten hiçbir canlı artık uçuşa geçmek
istemiyor kendiliğinden!

Urfa'nın kralını neden Bakan yap-
madılar da senatörlükte ömür sürü-
yor? Yanında çok hoş bir hanım
vardı: Karısı... Hasan Oral'ın daha
geniş bir günümüzde portresini çiz-
mek isterim...

ASIL BAYRAM:

Ay'ı, yıldızı gülen bayrağın etra-
fında, kara saten üniformalı, ufak-
lıklar vardı; gelincğin etrafına üşü-
müş karıncalar gibi.

Mektubu

Karşıda da, duvar diplerinde, baş-
ları bembeyaz örtülmüş, taze analar
vardı, veya yüzleri kuru toprak gi-
bi çatlak nineler, içleri dışları solu-
canla yıkanmış...

Yol boyunca, her mütevazı ilkokul
yapısının yamacındaki çayırda bu
vardı.

Buydu asıl 23 Nisanın 50. yıldönü-
mü... Bu bozulmamışlık.. bu önem-
seme...

Buradaki çocukların sesleri dağ-
dan dağa bir çağrı gibi gürdü. O
radyoda duyduğumuz mini-büyük
sesleri gibi yapmacıktan coşkulu,
slogan dolu, ezberlenmiş tecvili de-
ğildi...

Büyük gelincğin etrafına üşü-
müş şirin küçük karıncalar, göynüm
sizlerde kaldı!

VALİ BEYİN ODASI:

Yazımı bitirmiştım... Seneler sene-
si duyurmak istediğim bir şeyi ha-

tırladım.

Acep, memleketin her tarafında
böyle mi?..

Bir motel yapılmış yeni, Aband'ın
yamacında, otelden 500 metre ka-
dar ötede. 20 odası varmış. Biri her
zaman Vali beyinmiş.

Seneler önce, ufak ufak dağ külü-
beleri yapılmış: Biri, Aband nice do-
lup taşsa, hep boş kalırdı, vali bey
için.

Bir sene yine, beş sene önceydi
galiba, veya daha fazla, unuttum.
Vali beyle otel arasında ihtilâf var-
dı... Otelde «daimi» bir oda istemiş-
ti de, vermemişlerdi de... Kızıl kı-
yamet kopmuştu ve yıllar yılı sür-
müştü, zaten «havada» kurulmuş iş-
letmeye büyük zararlar vererek.

Kuzum, vali, yâni bölgenin en bü-
yük idarecisi, bunun fonksiyonu ne-
dir ki, her gezdiği yerde bir «daimi»
ikametgâha ihtiyacı ola!

Sen anlıyor musun Akbabam? 50.
yıl dolayısıyla bunu da öğreniver!...

Nimet ARZIK

Bir pilav severin,
«Pilavdan dönenin
Kaşığı kırılсын» deyu
bağırdığı sırada,
ziyafetten, yâni pilavdan
dönen Rüştü paşanın
Kaşığı kırılmaz mı?...
Paşa bu duruma fena
halde bozulmuş, bütün
neşesi kaçmış ve de
Rüştü paşa kırık
kaşığı ile başbaşa
kalmıştır!

KAŞIĞI KIRIK RÜŞTÜ PAŞA

Bazı tarihçiler
Celil paşadan çok
korktukları için
kendisinden «Dahi Paşa»
deyu kelam etmişlerdir...
Aslında Deli Celil paşa,
kendisi dahi kendisine:
«deli» deyu bağırır idi!..
Zararsız bir deli olan
Celil paşa aynı zamanda
dengesiz ve kararsız
bir insandı!..

Kara Emin paşanın
kafası çok çalışmasına
rağmen padişahın
gözüne bir türlü
girememiş olması
tarihçileri Kara Emin
düşündürmüştür...
Bir gün Sultan Abdi:
«Tiz kellesi gelen» demiş.
Geldiğinde «Bre bu
Emin paşanın kellesi
olamaz zira onun ki
her zaman çalışır idi»
demıştır!..

tanıdınız mı?

Zeki

DAR ŞAKİR PAŞA

trafik kazasının
bacasını
yabetmesine
men çizmesi
na atılmayan
paşa, Şakir
paşadır.
Şakir paşa
evlenmemiş olup
yatı boyunca
k yaşamış
k paşadır!..

Halk nelere gülüyor?

KARIŞIKLIK

- Garışık içende n'olur?
- Allah gecinden versin, ölürsün gardaşım!
- Yavı şunun en sonu ölüm deel mi? Öldürecek olduktan sonra teki de öldürür insanı, garışığı da... Başga n'olur yâni? Yüksel düşünmüş düşünmüş, şu cevabı vermiş:
- Hiç, n'olacak; bi garışık ölüm olur! Gogteyl gibi yâni...

MEBUS OLUVERİRİM

Bizim Durmuş Öz'ün bitirim mi bitirim bir oğlu var. Şimdi ilkökul birinci sınıfa gidiyor. Okula gitmeden önce babasına çok çalışıp doktor olacağını söylemiş. Fakat okula başlayınca hevesi kaybolmuş. Geçenler de bozulmuş Durmuş Öz:

- Hanı sen çok çalışıp doktor olacağını söylüyordun oğlum? Bu kadar az çalışırsan doktor olamazsın, demiş.
- Fakat bitirim yapıtırıvermiş cevabı:
- Amaan baba, demiş, çok çalışıp doktor olacağıma az çalışıp mebus oluveririm.

R. Hikmet UĞURLU

— Karaman —

ŞÖVALYELER

Zonguldak Belediye Başkanı Hüseyin Öztekin, Allah kem gözlerden saklasın, güçlü kuvvetli bir celâsın yiğittir.

Bir belediye meclisi toplantısında, başkanın cüssesini değil icraatını kasteden üyelerden Halit Güner: «Güçsüz» sıfatını kullanmıştı.

Belediye Başkanı Hüseyin Öztekin iri yarı olduğu kadar şövalye ve silâhşör ruhlu adam. Güçlü ne demekti? Hamdolsun gücü de yerindeydi, kuvveti de...

Yeri göğü inleten bir sesle Halit Güner'e hitap etti:

- Eğer ondokuzuncu asırda yaşamış olsaydık sizi tereddüt-süz düelloya dâvet ederdim!...

Sert bir tartışma başlamıştı ama, toplantıda bulunan üyeleri de bir gülmedir almıştı.

İri kıyım başkanın yanında, Halit Güner'in ufak tefekliğini görenler ve hele iki rakibi ondokuzuncu asrın şövalye giysileri içinde, birbirleriyle düello eder vaziyette gözönüne getirenler için, gülmekten başka yapılacak iş kalmamıştı.

Siyami ÖZEL

— Kastamonu —

ANIRMAK GEREKİRSE...

Bir de Kara Mahmut'umuz vardır bizim. İbişler soyunun en sinirli, en tok sözlü; köyün ise en sevimli kişisidir Kara Mahmut. Değer verdiklerinin başında eşi ile eşi geliyordu. Bir süre önce eşini de kaybedince, eşi ile başbaşa kaldı.

Eh, ölenle ölünmez a... Bir süre yas tuttu, sonra toprak işleriyle kendini avuttu.

Her zamanki gibi tarlada çalıştığı bir günün akşamında emektar eşğine atlar, köyün yolunu tutar. Çeşme başına gelince bakar ki gelinler kızlar toplanmış, gülüşe konuşa su almak için sıra bekliyorlar. İçi bir hoş olur Kara Mahmut'un. Eee, serde erkeklik var, avratsızlık var. Fakat kimsenin karısına kızına kötü gözle bakamayacak kadar görgüsü, terbiyesi de var. «Sessizce yanlarından geçirim» diye düşünürken eşğin eşekliği tutar! Gözlerini çeşme başındaki gelinlere kızlara dikip başlar anırmaya! Zavallı Kara Mahmut ne yapacağını şaşırır. «Çüş» der, susmaz, «Deh» der susmaz hayvan. Kara Mahmut bakar ki olacak gibi değil, eğilir eşğin kulağına:

— Sus gayrı, der. Erkeklikse, erkek benim. Avratsızlıkse, avratsız benim. Ben gık demezken, sen ne diye anırıp duruyon?

Ali ÂŞIK

— Kayseri —

TRAFİK!

Topkapı'dan, Trakya yönüne giden otobüslerde yolculuk edenler bilirler. Otuz kişilik bir arabaya, belediye otobüslerini kısılandıracak çoklukta yolcu alınır ve ayakta kalan yolcular:

— «Trafik» dendi miydi herkes çömecek ha! diye şoför tarafından uyarılır.

Böyle bir arabayla yolculuk yapıyorduk işte. Küçükçekmece'yi geçtik, Haramidere yokuşunu çıktık, az ilerimizde sıralanmış duran araçları görünce, bizim tecrübeli muavinin sesini duyduk:

— Trafik!...

Ayaktaki yolcular talimdeki askerler gibi kendilerini yere atırlar. Çıt yok. Polisin işaretiyle yanaştık sağa:

— Fazla yolcu var mı?

— Tamamdır polis bey âcibim.

Kapı açıldı, polis başını uzattı, yere çökmüşlerden birine sor-du:

— Eğilmiş, orada ne yapıyorsun hemşerim?

— Ayakkabımı bağlıyorum.

— Sen?...

— Para düşürdüm de onu arıyorum.

— Ya sen baba?...

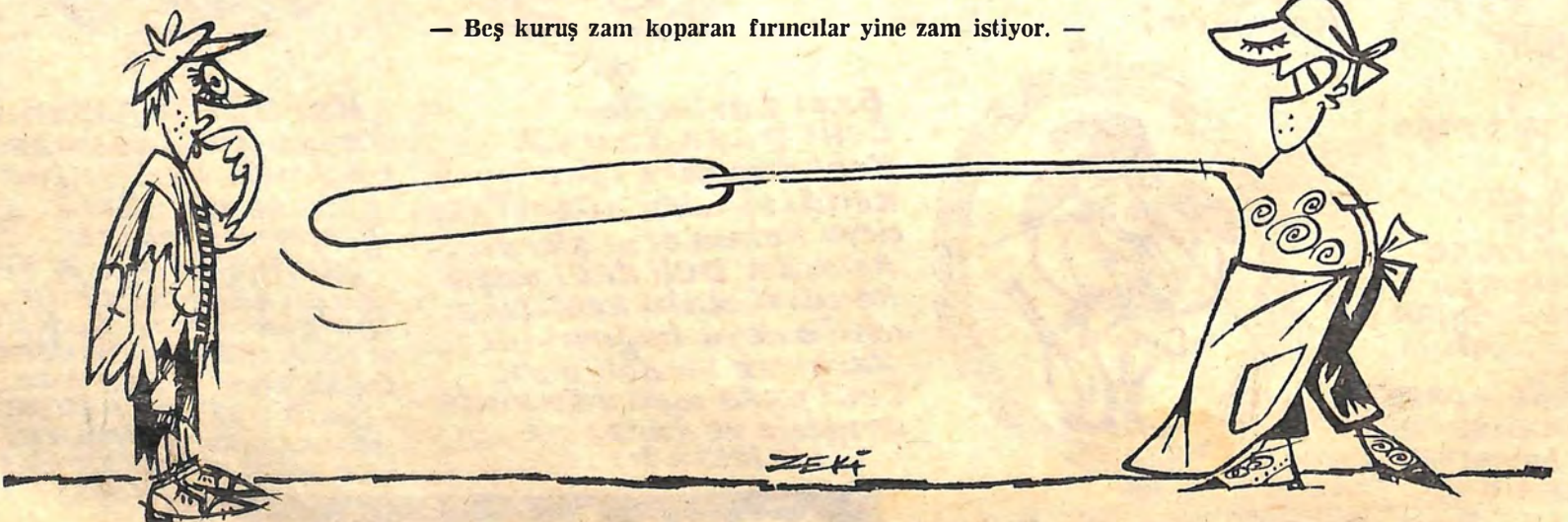
Üstündeki üç kişinin ağırlığından bunalan ihtiyar cevap verdi:

- Ne üsteliyon be yavı? Şoför mâvininin imamlığında ikin-diye kılıyorum!

İsmet PARPUDAR

— Bursa —

— Beş kuruş zam koparan fırıncılar yine zam istiyor. —

— Allah rızası için biraz daha zam!..

Fantoma

18

Yazan: Çizer:
SUAVİ SÜALP

İSTANBUL'DA

AMANVERMEZ KADRI'NİN BU ÇOK KAT'VE KE-
SİN EMRİ SALONA SÜKUNETİN DÖNMESİNE
KAFİ GELMİŞTİ.. «ŞİMDİ ZABITA KOMUŞUYOR»..

2

ELMASI ÇA-
LANI TANIYORUM
PAŞAM.. BU ŞEY-
TANI PİLÂNINDA
BAŞARIYA ULA-
ŞAMIYACAK.

1 PRENSES'İN BA-
YILMASINI TAKİP
EDEN SANİYELER
İÇİNDE, SALONA
HEYECANLI VE
KEMER PATLICAN-
LI BİR HAVA HA-
KİM OLMUŞ, FA-
KAT SERT BİR
SES BİRDEN DİKKA-
TI GEKMIŞTİ...

SUSALIM!
LÜTFEN SÜKU-
NET BÜYÜRÜNZ
VE BÜTÜN GİRİŞ
ÇIKIŞ KAPILARI-
NI KAPAYINIZ..

ÂLÂ..
DERHAL
KENDİSİNİ
TEVKİF EYLE
YIP ELMASI
İSTİRDAT
EDİNİZ..

3

ŞU ESNADA
KONAĞIN BİR
YERİNDE OLMA-
LI.. FAKAT ŞERİR
YAKALANINCAYA
KADAR KİMSE
BURAYI TERK
ETMESİN..

O ESNADA
YUKARDA..

NEDEN İŞİK
LAR BİRDEN
SÖNÜP YANDI?
TAM ALLIĞIMI
SÜRÜYOR-
DUM.

OH!..
MUALLİM
BEY!..

SİLANS..
SUSUNUZ
VE BENİ
TAKİP EDİ-
NİZ..

5

6 GENÇ TAZE BİRDEN
KARŞISINDAKİ ADAMIN
HALİNDE BİR ACAİPLİK
HİSSEDEREK TİZ PER-
DEPEN BAĞIRDI...

SUS!
DİRENME
SENİ REHİ-
NE OLARAK
GÖTÜRECE
GİM..

HAYIR!
BIRAKIN BENİ-
İMDAT!..

KIZIN
SESİ!..

YAVRUM!
GÜLNAZ!

7

SANİYELER KIYMETLİYDİ.. DERHAL
ROVELVERİNİ FORA EDEN KADRI,
MERDİVENLERE DOĞRU ATILDI..

SENİ KEPAZE,
BENİ BİLMEZ
HAYDUT SENİ..
ŞİMDİ TEPEDE
YİM..

9

HAFTAYA
YAKAÇIKTA KAN!..

KES SESİ-
Nİ.. YOKSA
BOĞARIM..

8

EĞLENCELİK-EGLENCELİK

SUAVİ SÜALP

HAYALLE YAŞAYANLAR:

Nermin, ufacak tefecik bir kızdı... Evlenmemişti... Bir dairede daktilyodu... Kendisi anadan doğma tapon olduğundan hiçbir erkek, Nermin üzerinde seksolojik denemelerde bulunmamıştı...

Nermin içine kapanık bir tipti... Geçenlerde bana açıldı:

«— Suavi bey, üzerinize âfiyet son günlerde odama sakallı bir adamın hayâleti giriyor ve benimle şeydiyor... Halbuki hayatında hiçbir erkeğe teslim olmadım... Fakat bu kâbusu görünce dayanamıyorum ve kendisine itirazda bulunmuyorum. Okşayışları, sevişmeleri o kadar hafif ki hiçbir sıkıntı, buruntu vermiyor. O gidince çok ferahlıyorum... Üstelik benimle tek kelime konuşmuyor... Bu benim en büyük sırrımdır. Siz her şeyden anlayan bir insansınız... Nedir bu gece gelen kuvvet?... Hayâl mi, kâbus mu, yoksa ne?...»

Kendisine:

«— Nermin hanım, Nermin hanım, dedim. Siz mazide kalan hâtıralarınızla löponj vaziyetindesiniz. Halisünasyon durumunda olduğunuz anlaşılıyor... Ayrıca kuvvetli bir medyum olmanız imkânı da var... Bu iş sizi rahatsız etmiyorsa devam edin. Nasılsa istikbalinizden bir ümidiniz yok. Bâri mazi ile idare edin...»

İşte mazide kalan hâtıralara dalmış biri... Şimdi ikincisini görelim...

MAZİDE KALAN HÂTİRALARA SADIK MISINIZ?

Geçenlerde bir hâtıra defteri sunmuşuk... Bu konumuzda defterden daha çok insanların hâtıralarından dolayı başlarına gelen vakalara göz atacağız, sonra biraz erken yatacağız...

Geçenlerde yazı yazarken, soluk yüzlü bir genç odama girdi ve bana:

«— Size kendimi takdim edebilir miyim?... Ben Selâhattin Eyyubî'yim!» dedi... Ben bu herifin tarihteki meşhur Türk kah-

ramanı Selâhattin Eyyubî olduğunu doğrusu o anda düşünemdim... Çünkü ne giyinişi, ne biçimi meşhur kumandana benzemiyordu...

«— Buyrun Selâhattin bey, isteğiniz?» diye sordum...

O, gözlerini bana dikti:

«— Ben, tarihte yaşamış meşhur Selçuki kumandanı Selâhattin Eyyubî'yim. Başka biri sanma, seni kılıcımın ortadan biçirim!..» demez mi?...»

Birden anladım, bu da çok eski mazide kalan bir ruhun dümenine düşmüştü:

«— Oturun sayın kumandan, emrinizdeyim» dedim.

Oturmadı. İki tur attı ve anlattı:

«— Ben haftada iki saat Selâhattin Eyyubî oluyorum ve kendimi Kudüs'te Akka kalesinde Aslan Yürekli Rişar ile kılıç kılca çarpışırken hissediyorum, sonra da kendime gelir gelmez beş porsiyon yoğurtlu Kudüs işi kebab yiyorum... Ne olur ben kimim?...» diye yalvardı...

Ona, uzun uzun ruhun arada bir maziden kaçıp başkasının pantolonundan içeri girdiğini izah ettim. Siz mazide kalan hâtıraların kurbanlarındasınız dedim... Sonra anladım ki okuduğu Haçlı Seferleri romanından ou hale gelmiş...

İşte insanın mazesinde kalan hâtıralara bu kadar sadık olması kötü sonuç da verebilir...

YOLLARINI ARAŞTIRILIM:

Zenginlik, genel tarifine göre şudur: Bir insanın istediği şeyi, istediği anda yapabilece ve alabilme imkânına zenginlik denir... Bunun da ölçüsü paradır.

PARAYI KİM ÇIKARDI?

Parayı aslında kimse çıkarmaz ve başkasının çıkarmasını ister. Eski devirlerde para yoktu... Onun yerine midye kabuğu kullanılıyordu. O zamanki değerle beş midye kabuğu şimdiki bin liranın değerindeydi. Sonra midye kabuğu bulmak zorlaştı, bunun üzerine insanlar, onun yerine madenden markalar bastılar ve adına para dediler... Ve para o günden sonra dünyaya hakim oldu... Neyse biz bu ilmi vaziyetleri boşverelim ve zengin olmak yolunu araştırmaya gelelim...

PIYANGODAN ZENGİN OLMAK:

Bu, zamanımızda çok tutulan bir şekil olduğu halde garantili değildir. Çünkü, piyango herkesi değil şansı olanları zengin eder. Bu usul vasıtasıyla zengin olanlara «Piyango zengini» derler. Bu gibiler talihli kimselerdir. Çünkü zengin olduklarını herkes gazetelerden resimlerini görüp öğrenir. Akriba, eş dost başına üşer ve kazanılan para bu arada gargaraya

ÇABUK ZENGİN OLMAK İÇİN ÇARELER

Hayatın çok pahalandığı şu günlerde bir an önce zengin olmak herkesin hakkıdır... Bunun aksini söyleyenler fakirliği sevenlerdir... Onlara fukara denir ki, yollarda bol bol mevcuttur... Fakat bu fakirlerin de çok zengin olduğu, polis yakaladığı zaman üstlerinden çıkan paralardan anlaşılmaktadır... Demek ki, fakir de olsa herkes zenginlik peşindedir...

DOLANDIRICILIKLA ZENGİN OLMAK:

Bu tip zenginlik de hususi bir zekâ ve gaddar bir vicdan ister. Bu usulle zengin olanlar, başkalarının paralarını, mallarını kaynatıp üstüne yatarlar ve onu bunu dolandırıp yüklerini tutarlar. Fakat polis, adliye gibi devlet kuvvetleri bunların peşini bırakmayacağından her an tetikte yaşarlar ki, bu da insana rahat bir yaşama imkânı vermez. Daha tehlikelisi, bir gün dolandırıcılardan birinin sert bir çıkışıyla öbür dünyaya da gidebilirler. Bu usul de pek tavsiye edilmez...

DEFINECİLİKTE ZENGİN OLANLAR:

Eski insanlar enayiliklerini toprak altına saklamaya pek meraklıymışlar... Dedem derdi... Türlü muharebeler, göçler veya parayı yemeyip saklamak merakından, toprak altında, deniz altında, türlü u-

mulmadık yerlerde bulunan servetlere define denmiştir. İşte bu yoldan zengin olmak heveslileri de yine zor bir işe girmiş sayılırlar. Çünkü definenin nerede olduğunu kimse bilemez. Bunu çıkartmak için masraf etmek şarttır. Fakat sonunda define yerine hava almak da vardır. Definenin bulunduğu kabul edelim. Bulanlar arasında ekseri kanla neticelenen kavgalar çıkar ve bir kaç kişi ölür. Daha fenası, birinin define bulunduğunu duyan hükümet paraya veya bulunan servete el koyar ve bulana 125 lira verir. Bu da amele parası tutmaz. Onun için çalışıp çalışıp parayı devlete kaptırmak işi nize gelmeyebilir. Çünkü devlet bütün toprak altı servetlerine sahiptir. Bu usulden de vazgeçmek en iyisidir...

MİRASTAN ZENGİN OLMAK:

Bakin bu usul en tehlikeli bir şekildir. Babadan, dededen, haladan, amcadan, dayıdan kalan

paralarla zengin olanlara mirasyedi denir. Bunların sonu da yine karanlıkçadır. Çünkü miras birçok kişinin gözü üstünde olan bir şeydir. Senin, benim, bunun, bunun davasından yine o sülâleden birkaç kişi temizlenir, yahut öbürlerinin ahi paranın üstüne oturana mahveder. Dikkat ederseniz, her mirasyedinin yüzünde bir endişe ve hayatında bir dram bulunur. Çünkü parayı lüp diye elde etmiştir. Tadına varamaz. Onun için mirasyediler üstüne kondukları serveti kısa zamanda yiyip bitirir ve rahatlarlar. Bu yoldan zenginlik de geçicidir. Benden söylemesi...

ARSA SKÜPÜLJÖTÖRLÜĞÜNDEN ZENGİN OLMAK (Fırsatçılık):

En, işte zengin olmanın en kolay ve tehlikesizine geldik. Bunda da hafif vicdansızlık kokan bir yer varsa da o kokuyu hissetmek için insanda çok keskin bir burun olması lâzım gelir... Fırsatçılık şudur. İlerde

değerinden çok para edecek mal, mülk, eşya, menkul, gayrimenkul, arazi arsa gibi şeyleri zamanında hissedip ucuza kapatmak ve ilerde bin misline mektep etmektir. Zamanımızdaki meşhur ve itibarlı zenginler hep bu garantili yolu tercih etmişlerdir. Bu usulün hiçbir tehlikesi olmadığı gibi kanunen de bir sakıncası yoktur.

Gerçi insanın vicdanında zaman zaman hafif bir sızı, diğer insanların gözünde rahatsız edici bir durum meydana getirirse de biraz kalenderlik ve vurdumduymazlık işi halleder.

Bu gibiler, servetlerini ileri görüşleri sayesinde elde ettiklerini övünerek anlatırlar. Hakları da yok değildir. Onun için: «Firsattan istifade et», «İnsanın ayağına fırsat bir ke-re gelir» gibi lâflar çok tutmuştur.

Bu fırsatçılığın çağımızdaki modern adı sküpülajötörlüktür. Bunun da en çok arazi ve arsa üzerine çalışanları büyük kâr getirir ve insanı bir iki senede zengin eder. Üç al, yüze sat, milyona al milyara sat.

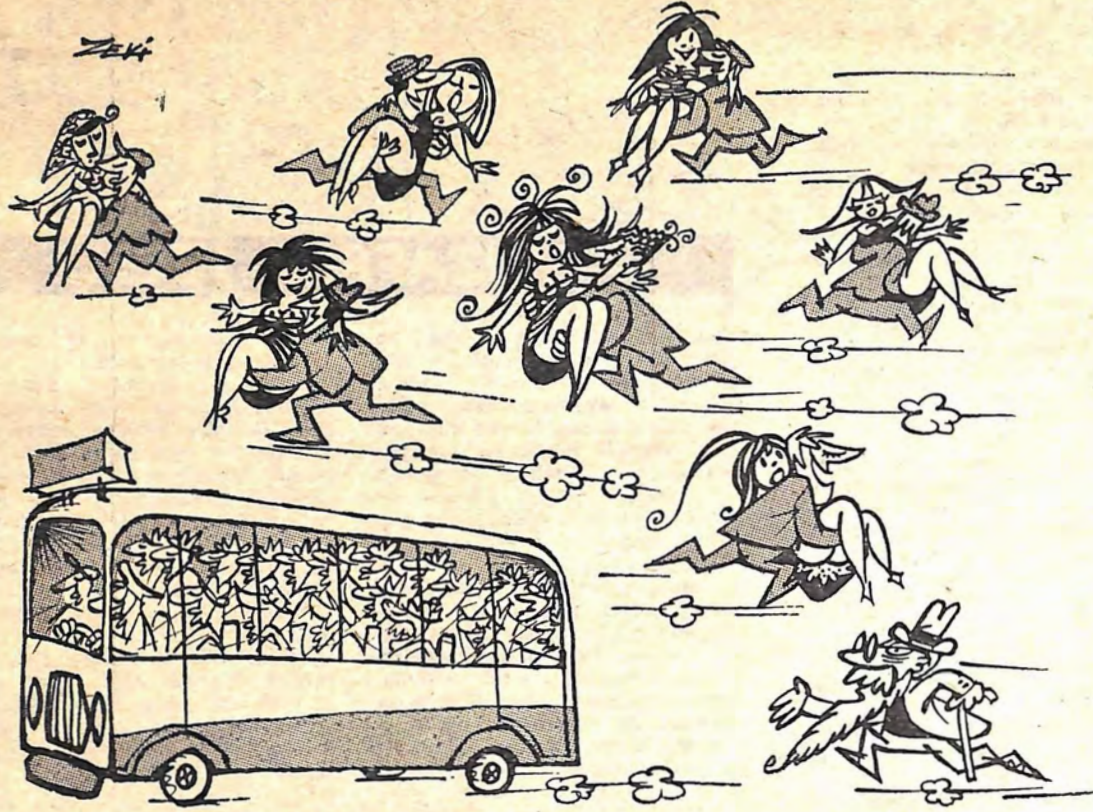
Al sat formülü sayesinde bir kaç postada üç liranın bir milyar olduğunu gözünüzle gördünüz... Gerisi sizin vicdanınıza ve zekânınıza kalmıştır... Ha gayret...

İlkbahar mucizesi

— Sıcaklar basınca kız kaçırma olayları arttı. —

İhtiyar — İşte, ben de ancak bunu kaçırabilirim!..

O NÜÇ Şubat'ta dünyaya gelen Gilberte, bu tarihin kendisine uğursuzluk getirdiğine inanıyordu. Annesi daha bir güncük dişini sıkıyordu, Saint-Valentin, yani «Aşık-lar Bayramı»'nda dünyaya getirmiş olsaydı, şansı da değişirdi her halde. Aşkta şansı yoktu dersek yanlırsız. Belki şansı vardı ama, «Aşk» diye bir şey yoktu hayatında!

Yirmidokuz yaşındaydı ve evlenme konusundaki çılgınca arzularını içinde saklayan bir kızdı Gilberte. Şimdiye dek hiçbir erkek, onun mânasız yüzüne ilgiyle bakmamıştı. Büro-da, geleceğin ihtiyar kıza gözüyle bakıldığından, arkadaşlarının eğlen-ce konusu olmuştu. Erkekler onu kızdırmak için yanında açık saçık hikâyeler anlatıyorlar, sonra da kız-zaran yüzüne bakıp kahkahalar atı-yorlardı!

Güzel bir ilkbahar sabahı ansızın değişiverdi her şey. Gilberte, otobüs-te Romuald isimli bir delikanlıyla tanışmıştı.

İş arasında:

— Tam bir hafta oluyor, diye fısıldadı yanında oturan daktilo arkadaşına. Bir trafik kazası yüzünden otobüsümüz yarım saat kadar beklemek zorunda kalmıştı. Bu bekle-yiş sırasında tanıştık işte. O günden beri her sabah aynı otobüste geliyo-ruz. Biraz geciksem bile durakta be-ni bekliyor, binneme yardım ediyor, yolculuk boyunca kolkola fısıldaşıp duruyoruz. Çok dürüst bir genç. İyi niyetli. Öteki erkekler gibi elleriyle konuşmuyor. Ama n'olursun, bundan sakın kimseye bahsetme, olmaz mı?

Gilberte'in sırdaşı ağız sıkı olma-yan bir kızdı. Bizimkinin bir sevgili bulduğunu hemen o gün hepimize fısıldadı. Artık her gün onun sayesinde bu büyük aşkla ilgili haberler a-lıyor, sonra aramızda fikir yürüt-meye başlıyorduk:

— Delikanlı da, Gilberte gibi sala-ğın biri olmalı!

— Belki kadınsızlıktan gözü karar-mış biridir. Kadın olsun da, nasıl olursa olsun diye düşünüyordur ga-rip!

— Kadın ticareti yapan simsarlar-dan biri de olabilir! Bir de bakıyo-ruz, Gilberte, Beyrut genel evlerin-den birine düşmüş!

— Saçmalama... O memleketin in-sanları, kadının cilvelisini ararlar.

Biz, kendi aramızda tahminler yü-rütürken, bu meseleyi hâlâ sırdaşın-dan başka kimsenin bilmediğine ina-nan Gilberte, gözle görülür bir hızla değişmeye başladı. Önce saçlarının rengini açtırdı, sonra gözlüklerini çıkartıp attı! Sıkı bir korse belini sa-ırıyor, bacakları ince çoraplar için-de hepimizin dikkatini çekiyordu. El-biseleriyle ayakkabılarını da de-ğiştirdi, daha zarif, daha kadınca bir görünüme girdi.

Bu gelişmeler, yeniden konu olu-yordu bizlere:

— Bütün parasını eritip bitirmiş-tir garanti! Har vurup harman sa-

vurduğu için günün birinde pişman olmazsa iyi...

— On yaş birden gençleştirdi hınzır! Aşka bak-yahu... Ne mucizeler ya-ratıyor!

— İnanılacak gibi değil!

Gilberte yalnız giyim kuşam baki-mından değişmemişti. Ruhunu, teni, hali, tavır, konuşması, her şeyi de-ğişmişti. Gözleri pırıl pırıl, yürüyü-şü rüzgârda sallanan nazlı bir sö-güt dalına dönmüştü. Büroya gelip giden müşteriler bile bu eski me-mureyi tanıyamıyor, patrona:

— Küçük hanım yeni sekreteriniz mi? diye sorup duruyorlardı.

Gün geçmiyor, sırdaştan yeni bil-giler geliyor, bizimkinin Romuald ile olan aşkları ilerledikçe ilerliyor-du.

Olayın, geçici bir hevsten ibaret olmadığına inanmaya başlamıştık artık. Evet, ne Romuald bir serse-riydi, ne de bu aşk geçiciydi... Büt-ün varlığımızla, gözümüzde gurur duyulacak bir yaratık haline gelen Gilberte'in mutlu bir yuva kurma-sını istiyorduk.

— Canım aldırma, diyordu çap-kın bir arkadaşımız. Romuald evlen-mese bile Gilberte onun hakkını ö-deyemez! Kızı, yüzüne bakılır bir kadın haline o getirdi!

Eh, hiçbir şey yapmadan yaşamak-tansa, sonu kötü de olsa bir meca-raya atılmak daha iyiydi. Her halde dualarımız, dileklerimiz kabul oldu, Romuald'ın Gilberte'e evlenme tek-lif ettiği sırdaş tarafından duyurul-du. Haziranın onbeşindeydi nikâh. Gelinlik hazırlandı, bürodaki bütün arkadaşlar hediye alma yarışına çık-tı. Patron bile gümüş bir servis ma-sası almıştı.

Günler su gibi aktı, nikâh vakti geldi çatı! Hepimiz kilisede toplan-dık. Saat on'u vurdu, onbiri vurdu, fakat bizden başka davetlilerden gö-rünen yoktu. Tören neden gecikmiş-ti acaba? Rahibe sorduk, o da bil-miyordu nedenini. Kara bir düşünce zihinlerimizi kapladı. Romuald son anda evlenmekten caymış mıydı a-caba?

Sonunda patron önde, biz arkada Gilberte'in evinin yolunu tuttuk. Üs-tünde mutfak önüğüyle annesi açtı kapıyı.

— Gilberte evlenmiyor mu bugün? Kadın şaşırdı:

— Ne evlenmesi?

— Ne demek ne evlenmesi?... Kızı-nız nerede?

— Bildiğinizi sanıyordum. Bu sa-bah İsviçre'ye hareket etti. Bir A-merikan şirketinde iş bulmuş da... Size haber verdiğini söylemişti bana.

— Peki, ya nişanlısı?... Romuald nerede?

— Romuald mı? O da kim? Kızı-mın ne nişanlısı, ne de herhangi bir erkekle ilgisi olmadığını herkes bi-lir.

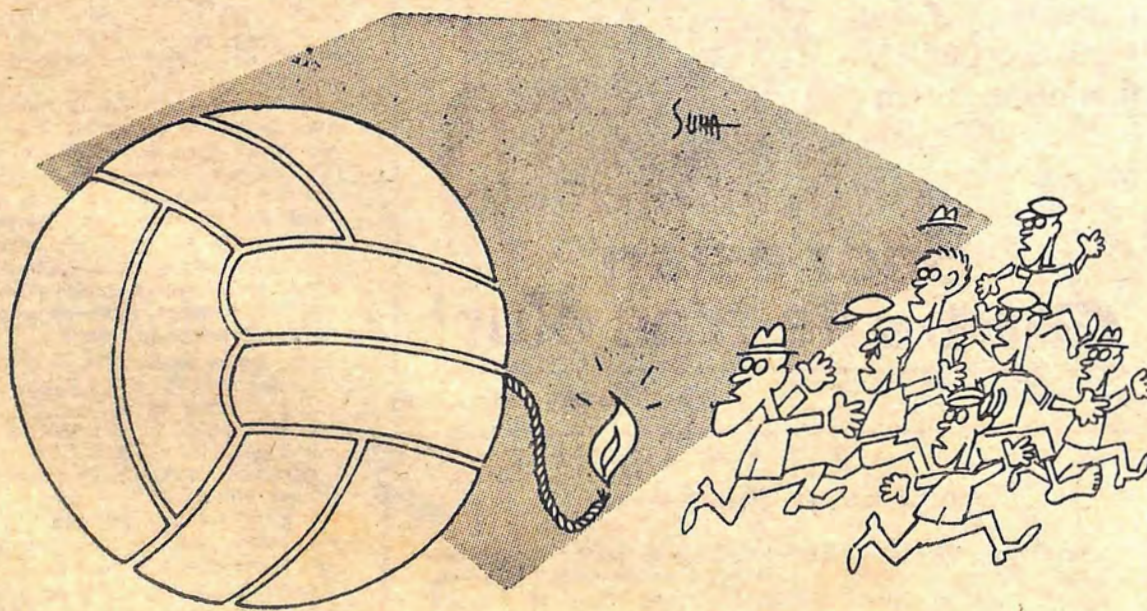
Meselenin içyüzü anlaşılmıştı. Bu aşk hikâyesi, Gilberte'in uydurduğu bir maceraydı. Sonunda ya utanmış, ya da bizim tarafımızdan alaya alı-nacağını sanarak bir başka ülkeye kaçmıştı.

Peki sonra ne oldu? Bunu kimse bilmiyor, hepimiz birbirimize soru-yorduk. Eğer üzüntüden aklını kay-betmemişse, hiç şüphe yok ki bu uydurma macera bile ona taze bir yaşama gücü vermiş, nefesine olan güvenliği, güvene çevirmişti.

(G. Bideau'dan)

15

Bir futbol maçı yüzünden 2 kişi öldü, 50 kişi yaralandı. — Gazeteler —

Yazısız

Bunu söyledikten sonra kayboldu gitti anam.

— Yoruldun, dedim Raziye'ye, gel bizde oturak.

— He, oturak, dedi.

Bizim odaya girdik. Oturduğum pencereye bakıp:

— Sen hep orda oturyon, dedi.

Kitaplarımı gösterdim:

— İşte bunlar romanlar, dedim.

Bir ikisini evirdi, çevirdi:

— Şimdi okunmaz ki, dedi. Senin mecmaların hepsinin içine baktım, hep çıplak kız dolu.

— Vardır, dedim.

— Okuyup da ne olacan sen?

— Bilmiyorum.

— Bir şey olacam demedin mi daha sen?

— Demedim.

— Vali ol, dedi.

Gülüştük... İkimizin de lâfı bitti. Ne konuşacaktık, bilmiyorum. Birden aklıma geldi, geçen sene çektiğim bir resmi bulup gösterdim:

— Bak, dedim, nasıl çıkmış?

— Eyi çıkmış, dedi.

— Senin heç resmin yok mu?

— Yok!

Sonra, çocukça sorular sorduk birbirimize:

— Sen çok zengin olsan ne yaparsın? diye.

Bir şeyler söyledik zengin olduğumuz zaman neler yapacağımız hakkında...

— Biz, dedi, pambık başlasın, topalamaya giderik. Geçen sene gittik...

— Nereye gittiniz?

— Eyriyan'a...

— Çok para gazandınız mı?

— Bi gış yedik o parayı.

— Gışın baban bişey satmaz mı?

— Ne satınsı?

— Benim babam daha evvel me-murdu.

— Dayrede memur?

— He...

— Niye şimdi deel?

— Çıkdı.

— Çıkardılar mı?

— Yoo, gendi çıkdı.

— Çok para alır mıydı?

— Bilmem ki, az galiba...

— Bu ev sizin deel mi?

— He!

— Eyi... Bizim de bi evimiz olsa!

Nasıl söyledim bilmiyorum:

— Olsa olmasa n'olacak, nasıl olsa sen evlenin giden! dedim.

Gözlerimin içine baktı.

— Söyle, evlenmen mi? dedim tekrar.

— I-ih! dedi.

— Niye?

— Heç!

— Heç olur mu?

O sırada anam geldi. Elinde bir pideyle, bir kesekâğıdı vardı:

— Ne, oturyonuz mu? dedi.

— He, dedim.

Raziye kalkacak oldu:

— Otur, dedim.

Ama oturmadı:

— Ben gidiyim, dedi.

Anam:

— Otur kızın otur, dediyse de, oturmadı gitti Raziye. Çok bekledim, anam bir şeyler söylesin:

— Oğlum dikkatli ol, şöyle olur, böyle olur, desin, ama demedi... Galiba beni hâlâ çocuk görüyordu gözlerinde, delikanlı olsak bile.

— Ana, dedim, bana acık para ver!

O meşhur çıkınından birkaç bozukluk bıraktı avucuma. O parayla, akşama dek Raziye'ye bir hediye aradım, koca şehrin içinde. «Boncuk mu alayım?» demedim, «Taşlı yüzük mü alayım?» demedim, «Saçını bağlasın diye kurdele mi alayım?» demedim. Sonunda kurdelede karar kılarak, iki metre iyisinden kurdele aldım.

Serserî adam, sanki bu kurdelenin kime verileceğini bilmiyormuş gibi, kurdeleyi tortop edip avucuma bıraktı. Dükkanından çıkar çıkmaz, kâğıt aramaya başladım yerlerde, bir kaç sokak dolaştım, Raziye'ye paket

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

yapılmaya lâyık temiz bir kâğıt bulamadım yerlerden. Sonradan aklıma geldi, evde sararım diye. Cebimde kurdeyle akşama dek gezdim durdum. Kanal Köprü'sü suya girerken, sanki cebimde bir hazine saklıyormuşum gibi, pantolonu bir çocuğa teslim ettim:

— Lan eyi bak, içinde çok para var ha! dedim.

Zavalı çocuk, eline bir deynek alıp, hudut nöbetçisi gibi gözlerini ayırmadı bizim pantolondan. İkinci üzeri eve geldim. Anam yoktu, Raziye de yoktu. Taşın altından anahtar alıp, asma kilidi açtım, teldolaptan tencereyi alıp çitme (kabak kavurması) ile karımı bir güzel doyurdum. Sonra, babamın satamayıp eve getirdiği ezik üzümlerle kendi-

me bir şerbet yaptım... O sırada Raziye'nin sesini duydum:

— Kiş kiş, diyordu. Pencereye koştum, iki arsız civcivi pencerelerinin önünden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bir yığın çocuk vardı kapılarının önünde, kapkara, donsuz, sümüklü çocuklar... Sırtlarını duvara vermişler, gölgeden faydalanmaya çalışıyorlardı. Raziye beni gördü, gülümsedi, ben de gülümsedim.

Çocuklara kızdı:

— Hadi gidin lan, sizin eviniz yok mu? diye.

Bir iki ufaklık, sümüklerini çeke çeke uzaklaştılar ama, iki üç tane si hâlâ oradaydılar. Düşündüm, bu kutsal hediyeyle o çocukların yanına veremezdim. Oda kapılarına yaklaştım.

Gökmen Özdenak :

"Ben de Gibbs traş kremi kullanıyorum.. diyor.

Siz de Gökmen Özdenak gibi bol köpüklü Gibbs'le traş olarak sıhhatli bir cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlançılık : 7617 — 70)

A K B A B A

• Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası •

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyat: 100 kuruş.

— Nerdeydin, bugün hiç görmedim seni? dedi.

— Doluştım, dedim.

— İş mi aradın?

— Yoo!

Fısıldadım:

— Sana hediye aradım.

— Kime?

— Sana!

— Essah?

— Vallaha!

— Deli misin lan sen?

— Yoo, niye deli olıym? Sana kurdele aldım, saçlarına.

— Versene!

— Evde!

— Al gel! dedi.

Koştum, minicik paketi aldım geldim:

— Saçlarına...

— Saçlarıma...

Çocuğun biri iyice yanıma yaklaştı, paketin içinden ne çıkacak diye merak içerisinde. Raziye:

— Lan bi dene eklersem sana, gözünde çakmağı çakdırırım ha, dedi. Getsene evine!

Çocuk, uzaklaştı gitti. İçeri girdi, kurdeleyi aynanın önünde saçlarına bağladı. Bana:

— Gel bak, nasıl oldu? dedi.

Girmeye korktuğum için giremedim.

— Gelsene! dedi.

— Baban gelir?

— Gel gel!

İçeri girdim.

— Sen bağla, dedi. Güzel olmadı benin ki.

Titremeye başladım:

— Ben heç bilmem ki bağlamasını.

— Bağla, nasıl olursa olsun!

Arkasına geçtim, kurdeleyi saçlarının altından dolastırıp, tepede bir düğüm yaptım. Belki her yandan yarımşar metreden fazla kurdele sarktı.

— Nasıl oldu? diye sordum.

— Eyi oldu amma, şu yanlarını birazcık kesek!

Makasla kendisi kesti:

— Şimdi daha eyi, dedi, geçi gibi olmuşdu. Yakıştı mı?

— Çok, dedim.

— Nerden geldi akhna?

— Heç, dururken geldi.

— Heç olur mu?

Sustum. Durdu:

— Yoksa beni seviyon mu?

Çocukluk işte:

— Sen seviyorsan? dedim.

Ellerimi tuttu:

— He, ben seni seviyorum, dedi.

— Ben de seni, dedim.

Film sahneleri geldi aklıma. Şimdi böyle sahnelerde öpüşmek gerekti. Ama nasıl öpüşecektik, bilmiyorum. İlkın yanağından mı öpecektim, boyundan mı, yoksa dudaklarından mı? Galiba, o da öpmemi bekliyor olmalıydı ki, dimdik karşımda duruyor, gözlerimin içine bakarak ilk hareketin benden gelmesini bekliyordu. Baktı gördü ki bizde iş yok, kollarını boynuma dolayarak, aynı filmlerdeki gibi dudağını dudağıma yaptırdı.

Ey benim sevgili olarak ilk öptüğüm Raziye'cik... O andaki mutluluğun yaşam boyu devam etti mi acaba? Sanmam, etmemiştir... Çünkü mutluluk bizler için, babamın açan solan gülüdür. Bir açar, bir solar, ondan sonra bir daha hiç açmaz... Ufak tefek tomurcuklar belli hayatımızı bir parçacık renklendirir ama, pek uçuktur, pek soluktur bu renkler, bir şeye benzemez...

Ellerim saçlarına gitti.

— Sen en çok galiba benim sarı saçlarımı seviyon? dedi.

— He, dedim, tel gibi...

— Okşa, istediğin kadar.

İstedikim kadar okşadım, saçlarını, her yanını...

O günden sonra her gün bir araya geldik. Kâh onların odasında, kâh bizim odada. Birbirimize neler anlatmadık, neler... Evlenecektik, bir odacık daha konduracaktık avlunun bir tarafına, kolkola girip şenemalara gidecektik. Bekleyecekti,

sonuna dek bekleyecekti beni, oku-
mamı, kocaman bir adam olmamı
bekleyecekti.

Ah o günlerim!... Kaygusuz günle-
rim!... Günün gün edildiği gerçek
günlerim!...

Bilmem farkına varan oldu mu,
ama biz kimse farkına varmıyormuş
gibi davranıyorduk. Öyle günler ol-
du ki, bizim evde oturup yemek ye-
diğimiz de oldu...

Raziye'nin babası, tanışılacak, ko-
nuşulacak gibi bir insan değildi.
Hakkı da vardı adameğizim, yok-
luklara insan kadınla daha kolay
katlanıyor, hiç olmazsa, dertlerini,
üzüntülerini onunla paylaşırsın. A-
ma böyle, boğaz tokluğuna yanında
duran dert ortağın da yok olup git-
ti miydi, fakirlik daha bir başka çe-
şit çöker omuzlarına, yokluk daha
bir başka çeşit koyar insana... Ve
sen, bu yükün, bu sefaletin altında
ezildikçe ezilirsin. Önce yüzün ası-
lır, ardından kaşların çatılır, en so-
nunda da dilin tutulur, dilsizler gi-
bi... Konuşmak istemezsin kimseyi-
le... İşte Raziye'nin babası da öyle
olmuştu. Akşamları eve gelince, ka-
pının önünde bir iki kez sesli sesli
sümkürür, sonra girerdi odasına, bir
daha da çıkmazdı. Bilmem, belki de
sefaleti uykuyla paylaşmak isterdi.

Onun için biz geceleri Raziye'yle
bol bol konuşmak fırsatını buluyor-
duk. Zaten yalnız Raziye'nin çatık
kaşlı babası değil, tüm sokak erken-
den uyurdu. Yorgunluk, parasızlık,
hele hele havanın kavurucu sıcaklı-
ğı âdeta erkenden bayıltırdı milleti.
Arada bir mutluluğu şarapta arayan
paralırlar da olurdu. Örneğin, aşla-
macı (piyan şerbeti satıcısı) Bekir...
Gün batarken eve gelir, omuzundan
aşlama güğümünü çıkarır, kocaman
bir şişeye doldurduğu açık, sinekli
şarabı, bazen bir tek domatesle, ba-
zen bir tek hıyarla içer tüketir, ar-
kasından dayanırdı aşına ekmeğine.
Şarkı söylemezdi, türkü söylemezdi
ama, arada bir poflar:

— Of ulan of, para olmalı para,
çok para, derdi.

Acaba Napolyon'u bilir miydi aşla-
macı Bekir?

Geç vakit karısı onu yatağına gö-
türmek istediğinde:

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Sonuç

Amerikalı kızlar arasında döğme moda-
sının yayıldığı günlerde kendini bu akıma kap-
tıran bir genç kız nişanlanmış, sağ göğsüne
havacı olan nişanlısının döğme resmini yap-
tırmıştı. Kısa bir süre sonra ondan ayrılmış,
bir deniz subayıyla nişanlanarak sol göğsüne
de onun resmini yaptırmıştı. Sonunda ondan
da ayrılıp, bir memurla evlendi. Birlikte ya-
tacakları ilk gece genç kız soyunup dökünür-
ken, karısının göğüslerindeki resimleri gören
adını:

— Bunlar da ne? dedi.

— Hiç, diye cevap verdi kız, önceki nişan-
lılarımın resimleri...

Kocası bastı kahkahayı.

— Ne yani, diye sordu karısı, beni çok mu
gülünç buluyorsun?

— Yoo... Onbeş yıl sonra bu suratların
neye döneceğini düşünüyorum da, onlara gül-
lüyorum!

— Ooo, bayan.. gözlerinizi seks bürümüş!..

Yeter bel

Komşusunu çarşıdan dönerken yakalayan kadın:

— Beni dinleyn madam Poitevin, dedi. Oğlunuzun, oğlumun
problemlerini kopya etmesine bir şey demiyorum ama, proble-
mler yanlış çıkınca onu dövmesine artık tahammül edemiyorum!

Mahkemede

Duruşma sonunda kararı bildiren yargıç:

— Dāvaya konu olan saatli çalmış olduğunuzu ispat edecek
delil bulunmadığından, beraatinize karar verildi. Soracak, söyle-
yecek bir şeyiniz var mı?

— Evet sayın yargıç, diye cevap verdi sanık. Saat artık be-
nim mi oldu?

— N'olur açık söyleyin doktor-
cuğum!

Gider ama...

Yollar tıkalı, müşteri sinirli-
di. Motoru çalışan araba durdu-
ğu yerde horuldukları, saatine
bakıp duran yolcu öfkeli öfkeli
bir şeyler mırıldanıyordu:

— Biraz daha hızlı gidemez
misiniz? diye çıktı şoföre.

— Giderim, dedi şoför. Gide-
rim ama sonra arabayı eve kim
getirir?

Biraz daha...

Partiye dāvet edilen piyanist
çaldığı parçayı bitirmiş, iskemle-
sinden kalkmak üzereydi. Ev sa-
hibi yanına yaklaşarak:

— Bir parça daha çalmanızı ri-
ca edeceğim üstad, dedi.

— Müziği çok mu seviyorsu-
nuz?

— Misafirlerin uyanmamalarını
istiyorum. Çay henüz olmadı da...

YAZISIZ

Değersiz ama...

İki İskoçyalı sokakta karşıla-
ştılar. Biri sordu:

— Üzgünüz, neyiniz var?

— Sormayın, dedi öteki. Canım

çok sıkılıyor.

— Neden?

— Tarağımın bir dişini kordum

da...

— Aman canım, tarağın bir di-
şi kırıldı diye insan böylesine ü-
zülmü mü?

— Evet ama, kırılan, tarağın

son dişiydi birader!

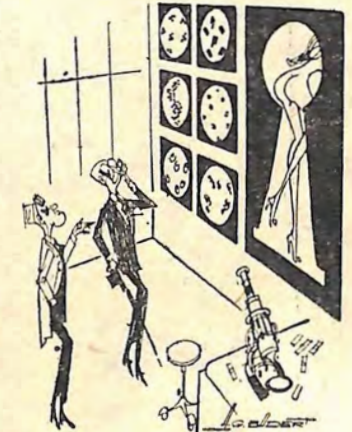
Nasıl olacak?

Eldiven isteyen kadına tezgāh-
tar sordu:

— Ne renk istiyorsunuz ma-
dam?

— Ben renkler üstünde çok tı-
tızımdır, dedi kadın. Bilmem bu-
labilecek misiniz? Çok sıcak, süt-
lü kahve rengi...

— Hay hay madam, dedi tez-
gāhtar. Yalnız, şekerli mi, şeker-
siz mi olacak?

— İşte, bu da röntgencilikteki
en son buluşum!..

Yolculukta uyku

Tren gecenin karanlığını delip giderken, yataklı vagonun üst
yatak yolcularından biri sağına soluna dönerek:

— Oh Tanrım, öyle susadım, öyle susadım, öyle susadım, diye
iğnesi takılmış plāk gibi söylenip duruyordu.

O söylendikçe hemen altındaki yataktaki uyumaya çalışan yol-
cu korkuyla yerinden sıçırıyor, sonra gözlerini yumarak kendini
uyumaya zorluyordu. Fakat tepesindeki sestən uyuma ne müm-
kün!

— Öyle susadım... Öyle susadım... Öyle susadım...

Dayanamıyarak kalktı. Koridora çıktı, garsonu buldu, elde et-
tiği bir şişe suyu bağı yanık yolcuya içirdi. Oh, nihayet uyuyabi-
lecekti! Çabucak yatağına girdi, gözlerini yumdu, tam dalmak
üzereyken yine üstünde yatan adamın sesini duydu:

— Oh Tanrım, ne kadar şükretsem azdır sana. Öyle susamış-
tım... Öyle susamıştım... Öyle susamıştım...

Ceza

Çin'de, «İçişleri Bakanımız aptalın biridir» demesi, bir Çin-
linin yirmi yıl hapis cezasına çarptırılmasına sebep olmuştu. Bu-
nun beş yılı şahsa hakaretten; onbeş yılı ise devlet sırrını başka-
larına söylemektendi.

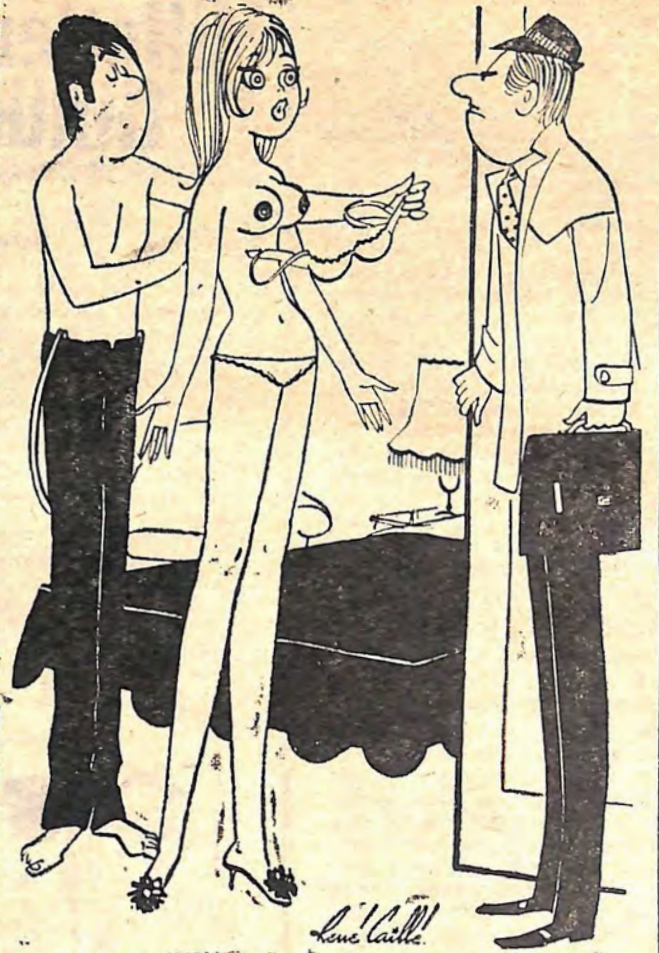

(İlançılık : 7686 — 71)

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

Leve! Caille!

- ZARARSIZ BİRİ KOCACIĞIM...FAKİRLER İÇİN ÇAMAŞIR TOPLUYOR !..

- BU ŞEKİLDE KIZLARIN PEŞİNE TAKILMAK DAHA AZ YORUCU OLUYOR !..

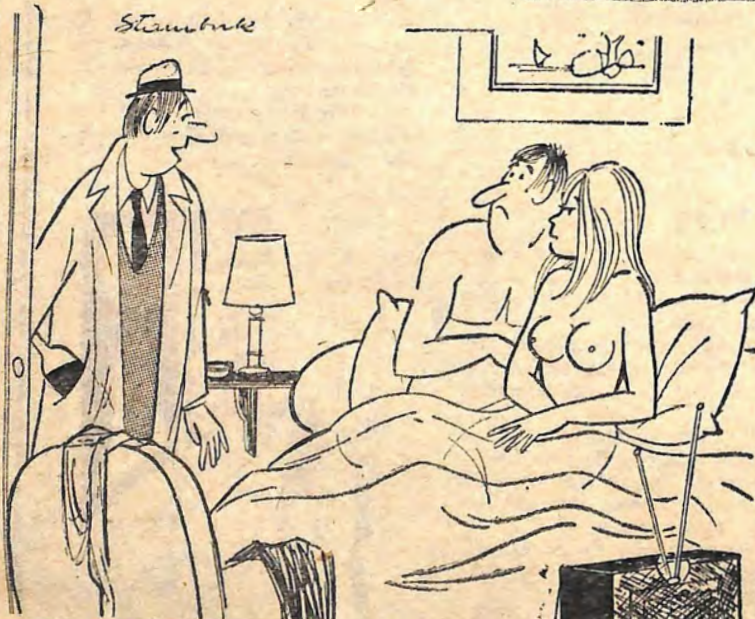
- İYİ AMA GÜZELİM TRENİME ON DAKİKA VAR !
- GEL CANIM.. BEN SENİ BEŞ DAKİKADA YOLCU EDERİM !..

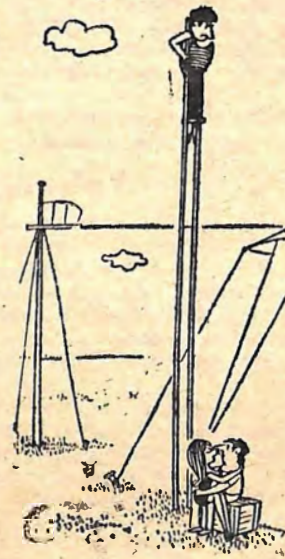
- EN PAHALI NEYİNİZ VARSA ONU GÖSTERİN... BOŞANMADAN ÖNCE KOCAMI İFLÂS ETTİRECEĞİM !..

YAZISIZ

- AMMA DA İÇMİŞİM HA !.. AZ DAHA KENDİMİ SENİN YANINDA TANIYAMIYACAKTİM !..

- SANKİ KOCAM BİZİ GÖZETLİYORMUŞ BİBİ BİR HİS VAR İÇİMDE...

YAZISIZ

(1 NİSAN - 15 MAYIS)

*Leylaklar açarken...
Şansınız da açık olsun!*

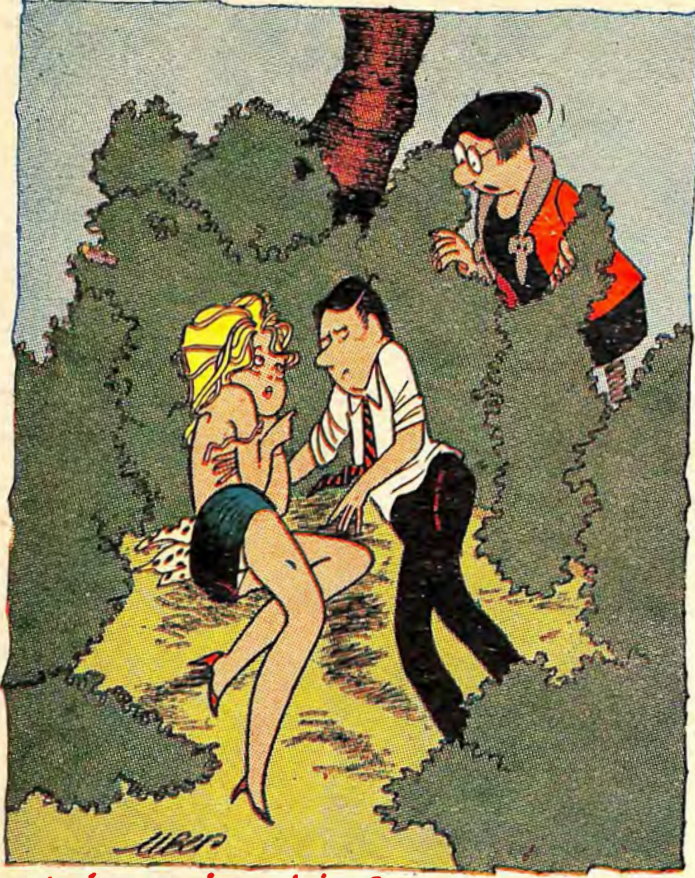
*Bu şanslı devre zarfında
İş Bankasında
mutlaka hesap açtırarak...
yılın ilk çekilişine
katılınız.*

son para yatırma tarihi
15 Mayıs Cuma günüdür

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

AKI

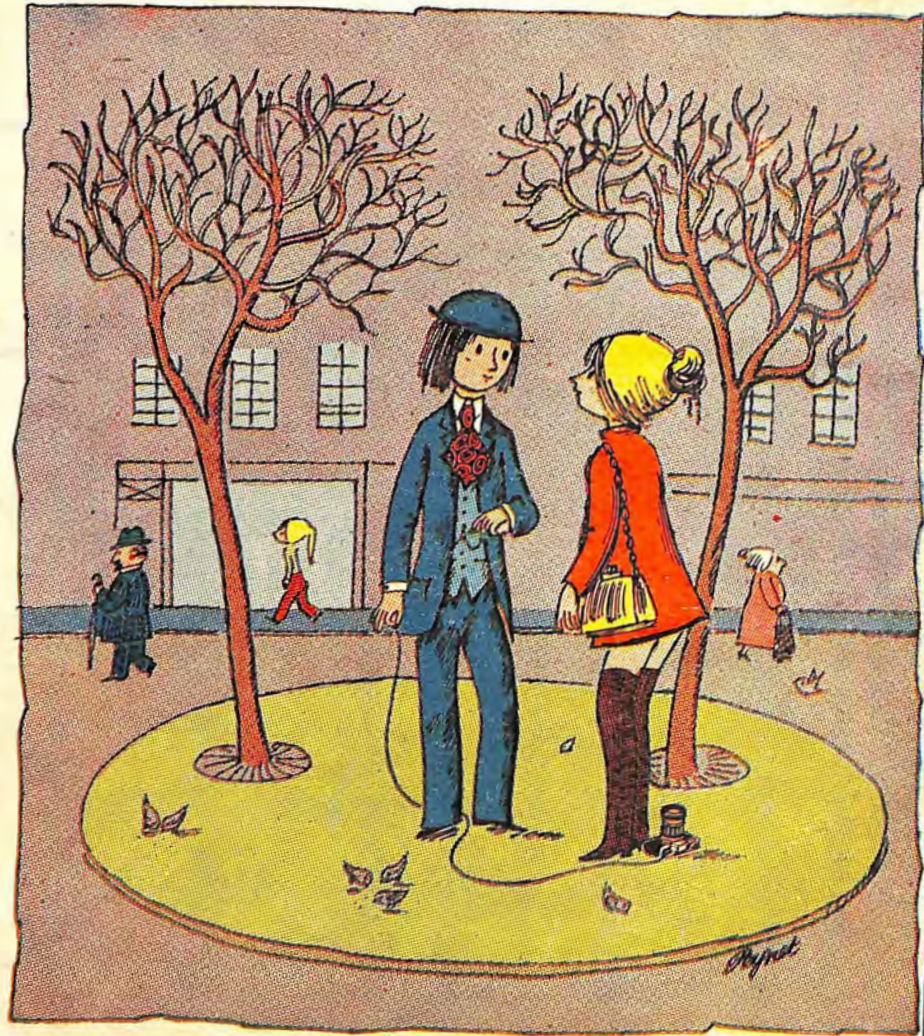
- SİZ Mİ "İMDAT", İSTEDİNİZ ?..
- EVET AMA , ONBEŞ DAKİKA ÖNCE İSTEMİŞTİM !..

- EEE, GÜZEL GÜNLER YAKLAŞIYOR ARTIK ... BAK, BÜYÜK
ŞEHİRLERİN ÇİÇEKLERİ KIZLARA DÜŞMEĞE BAŞLADI BİLE !..

- DAHA ÇOK İŞİN VAR MI ?..

- AÇIK - SAÇIK RESİM TİCARETİNİZ NE ÂLEMDE , İŞLER
İYİ GİDİYOR MU ?..